

Drippey Béla

Kertedben

Borítóterv, fotók és grafikák:
Drippey Béla

Tartalom

01 Szentlélek Isten

Nem voltál nagyobb	7
Bíztál bennem.....	7
Altató.....	7
Szerelem illata.....	7
Olthatatlan szerelem.....	8
Szavak nélkül	8
Hullámok felett.....	9
Ketten voltunk.....	10
Mennyire szeretlek	10
Álom és valóság	11
Végtelen dallam.....	11
Vihetsz magaddal	12
Elmondanám.....	12

02 Jézus Krisztus

Megismerlek.....	13
Megszűrt szeretet /01	13
Megszűrt szeretet /02	14
Megszűrt szeretet /03	14
Megszűrt szeretet /04	14
Megszűrt szeretet /05	14
Megszűrt szeretet /06	14
Megszűrt szeretet /07	15
Megszűrt szeretet /08	15
Megszűrt szeretet /09	15
Megszűrt szeretet /10	15
Ne félts engem.....	15
Álmaimban.....	16
Mily nagy öröm.....	17
„Adj innom!”	17
Érints meg	17

03 Szűz Mária

Pihenj szentem.....	19

04 Szentek

Kertedben	20
Istennek lenni? /01	20
Istennek lenni? /02	20
Istennek lenni? /03	21

Istennek lenni? /04	21
Istennek lenni? /05	21
Istennek lenni? /06	22
Istennek lenni? /07	22
Istennek lenni? /08	22
Istennek lenni? /09	22
Szentek szomszárja	23

05 Angyalok

Három angyal	24

06 Keresztút, húsvét, föltámadás

Mit tehetnék érted.....	25
Vártalak	25
Megfeszített Szeretet	26
Együtt kacagtunk.....	26
Csönd.....	27
Hiszek a csöndben.....	27
Koszorúk földjén.....	27

07 Kápolna

Vágyaink	29
Ölelj magadhoz	29
Szerelémvirág /a.....	30
Színed előtt /a.....	30
Szólj meg (Csend)	31
Zsoltárhoz 138 (137).....	31
Szerelmed cseppjei.....	32
Szerelémvirág /b.....	32
Kalászok között.....	32
Ha várnál reám	33
Áldott legyél.....	33
Vágyaimban	34
Szomszárjom.....	34
Szívem mélyén	34
Színed előtt /b.....	35

08 Ő meg én

Lelkem táncol.....	36

09 Benső szentély

Ne menj el mellettem	37
Szerelmem tiéd.....	37
Csend ajándékai /01	37
Csend ajándékai /02	38
Csend ajándékai /03	38

Csend ajándékai /04	38
Csend ajándékai /05	38
Csend ajándékai /06	38
Csend ajándékai /07	39
Csend ajándékai /08	39
Csend ajándékai /09	39
Csend ajándékai /10	40
Csend ajándékai /11	40
Csend ajándékai /12	40
Csend ajándékai /13	40
Téged kereslek.....	41
Mit adhatnék.....	41
Szívem elraboltad.....	41
Szerelem illatával	41
Olthatatlan szerelem /01	42
Olthatatlan szerelem /02	42
Olthatatlan szerelem /03	42
Olthatatlan szerelem /04	43
Olthatatlan szerelem /05	43
Olthatatlan szerelem /06	43
Olthatatlan szerelem /07	43
Én édes szerelmem	44
Érints meg	44
Nem tudom.....	45
Mielőtt	45
Váljék imává	45

10 Te és én

Hallgasd mindörökké	46
El kell, hogy engedj.....	46
Köszönöm.....	47
Miért szeretlek.....	47
Cseréld el szívem	48
Jó veled.....	48
Egymásba karolva	48
Hogyan szeresselek	49
Kerestelek.....	50
Miért szeresselek	50
Szerelmed morzsái	50
Visszatérek hozzád.....	51
Szívedre hajoltam.....	52
Fogtam a kezéd.....	53
Megérkezted.....	53
Ments meg engem	54
Ahol szerelmed fakad.....	54

11 Benső utak

Szeretet /01	55
Szeretet /02.....	55

Szeretet /03.....	55
Szeretet /04.....	55
Szeretet /05.....	55
Szeretet törvénye.....	56
Igazság.....	56
Hitről /01.....	56
Hitről /02.....	56
Hitről /03.....	57
Hitről /04.....	57
Hitről /05.....	57
Hitről /06.....	57
Hitről /07.....	58
Hitről /08.....	58
Csatáink, háborúink és győzelmeink /01.....	58
Csatáink, háborúink és győzelmeink /02.....	58
Kiégéseink /01.....	59
Kiégéseink /02.....	59
Kiégéseink /03.....	59
Kiégéseink /04.....	59
Kiégéseink /05.....	59
Kiégéseink /06.....	60
Kiégéseink /07.....	60
Kiégéseink /08.....	60
Kiégéseink /09.....	60
Kiégéseink /10.....	60
Kiégéseink /11.....	61
Kiégéseink /12.....	61
Kiégéseink /13.....	61
Kiégéseink /14.....	62
Kiégéseink /15.....	62
Kiégéseink /16.....	62
Kiégéseink /17.....	62
Kiégéseink /18.....	63
Kiégéseink /19.....	63
Kiégéseink /20.....	63
Kiégéseink /21.....	63
Kiégéseink /22.....	64
Kiégéseink /23.....	64

12 Kettesben

Ölelj szorosabban.....	65
Hajolj lejjebb.....	65
Evezz a mélyre.....	65
Szívembe rejtve.....	66
Mosolyogj rám.....	66
Imádság – szerelem /01.....	67
Imádság – szerelem /02.....	67
Emeld a lelkem.....	67
Kertedben.....	68
Közeledben.....	68

Végtelen szerelem	69
Öledben	69
„Szeretsz-e engem?”	69
Közelséged	70

13 Előtted

Mit adhatnék neked	71
Ölelj szorosabban	71

14 Veled

Sóhajoddal	72
Nem tudom	72
Láttam mosolyod	72
Irgalmaid nyomai	73
Boldogság – szerelem	73
Egy pillanatért	74
Ölelj magadhoz	74
Vigyél magaddal	74
Vedd el szerelmem	75
Látom mosolyod	75
Gazdagságom	75
Virágod illata /Kertedben	76

15 Szerelem

Felhők felett	77

16 Kertünk – otthonunk a Föld

Otthonunk a Föld	78

Szentlélek Isten

Nem voltál nagyobb

Sokszor nem voltál nagyobb
Minthogy elértem féltő tenyereden
De kérlek, ne ródd fel nekem
Te akkor is hatalmas voltál, és az én Istenem

Bíztál bennem

Kerestél, és rám találtál
Kitudja, tőlem mit reméltél, mit is vártál

Miért szólítottál, és miért hívtál engem
Miért is bíztál annyira bennem

Hitted, hogy gondolataidat kitalálom
És szerelmed cseppjeit egyszer meghálálom

Mikor nem marad már semmim, csak az örömöm
És többet nem tudok mondani, csak azt, hogy köszönöm

Altató

Szerelmed ringasson kedvesen
Béke csókjával altass el csendesen
Oltalmadban őrizz meg engem
Lelked mosolyával takard be a lelkem

Szerelem illata

Rólad szól
Minden pillanat
S ha virágod nyílik
Örömből fakad

Feléd fordul
És Rád mosolyog
Kitárja szirmait
És színeiben ragyog

Rólad szól
Minden pillanat
Ha lelkem Rád talál

Öröme Belőled fakad
Feléd fordul
És Rád mosolyog
Kitárul Előtted
És ragyog

Lehajolsz érte
Szédítő szerelemmel
De visszafordulsz illatáért
És nem tudod miért is vinnéd el

Olthatatlan szerelem

Keresem szerelmed
És sokszor sehogy sem találom
Mikor szomjamat semmi sem oltja
És lábad nyomát sem látom

Amikor úgy tűnik
Magamra maradtam teljesen
És a puszta csöndjét
Nem zavarja többé semmi sem

Bárcsak örökké tartana
Ez a végtelen csönd, és szerelem
Mikor szomjamat pillanatra se oltja
Rajtad kívül semmi sem

Szavak nélkül

Amire vágysz
Szavak nélkül is kitalálom
Pedig hangodat hallani
Mennyire vágyom

Mégis elég
Ha gondolataidat csak sejthetem
Elég, ha rám nézel
Mosolyod elég nekem

Ha elfordítod Arcod
Tudom, miért teszed
És vágyom újra látni
Tekinteted

Ha szótlán vagy
Tudom minden gondolatod
Hallom hangodat
Ha ki sem mondhatod

Hallom akkor is
„Mennyire szeretlek
S észre sem veszed
Hogy magamhoz ölellek”

Hullámok felett

Ha nem érintesz
És nem szólítod lelkem
Csönd húzódik a szívemre
És kiárad bennem

Körbe vesz, és átölel
Mint egy fojtó szerelem
Magával sodor a mélybe
Mielőtt észreveszem

Mert más ez a csönd
Mely elnyeli hangomat
Hiába látnám hullámok alól
Gyönyörű Arcodat

És másmilyen a csönd
A hullámok felett
Ahol hangodat hallom
És tudom, hol keresselek

Mert szólítasz
És a lelkem már dalol
Csak tudd, hogy sietek feléd
És közeledben lehetek valahol

Ketten voltunk

Ahogy a Föld pörgött
Pörgött velünk a Világegyetem
A föld tetején álltam
S együtt fordultál velem

Táncra hívtál
Mozdulatlan csillagok között
Daloltam, énekeltem
S minden angyalod díszbe öltözött

Ahogy a Föld pörgött
Pörgött velünk a Világegyetem
Emeltem lelkem magasabbra
S csodáltam, mi történik velem

Míg a Föld pörgött
Én mégis csak egyhelyben álltam
Te hajoltál hozzám közelebb
S ketten voltunk a végtelen Világban

Mennyire szeretlek

Szeretném elmondani
Mennyire szeretlek
Elmondani
Hogy mindenben Téged kereslek

Hogy mindenben
Téged látlak
És elmondanám
Az egész világnak

Hogy ott vagy
Szárnyaló örömeinkben
Elfogadásainkban
És gyönyörű sebeinkben

Melyektől sokszor
Nem látom Arcodat
De szerelmed
Szerelmem után kutat

Szeretném elmondani
Milyen jó Veled
De ha túl közel vagy
Már nem lehet

Amikor eldönteni sem tudom
Mi lenne jobb nekem
Ha elrejtőznél örökre
És elengednéd a kezem

Mert akkor is szüntelen hívnálak
Szólítanálak, és újra keresnélek
Öledbe hajtánám fejem
De elmondhatatlan, mennyire szeretlek Téged

Álom és valóság

Itt vagyok melletted
Halkan dúdolólok neked
Lágyan, csendesen
Míg lassan, lehunyod szemed

Itt vagyok melletted
És veled maradok
Álom és valóság
Istenem, az álmod most én vagyok

Végtelen dallam

Ismerős egy dallam
Mikor hallhattam először, nem tudom
Talán mikor lelkemre hajoltál és vártál
Míg a szememet felnyitom

Mikor a tükrében
Mosolyodat láttad
És csodálva néztelek
Míg lelkemet csodáltad

Mintha mély álomból
Ébredtem volna
És szerelmed a lelkem
Ki tudja, mióta dalolja

Ki tudja, mióta énekel
Érted és miattad
Ki tudja
Dalomat mióta hallhattad

Ki tudja
Mióta hajoltál ennyire közel
Hogy szívem szíveddel dobban
És a lelkem szüntelen énekel

Vihetsz magaddal

Vihetsz magaddal
Túl a Végtelenen
De a csillagok között
Az utat nem ismerem

Vihetsz magaddal
Boldogságunkat az Ég is eldalolja
Istenem, Istenem
Örömünk végtelen egymásba karolva

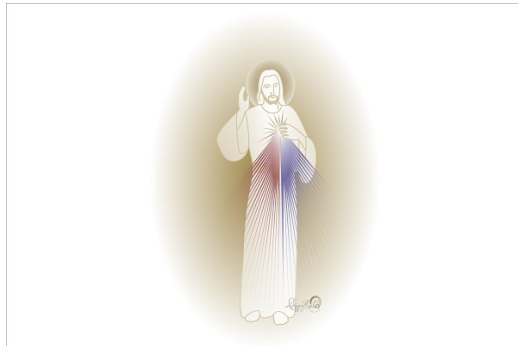
Vihetsz magaddal
Vigyél, ha szeretnéd örökre
De kérlek, hozz vissza a Földre
Olykor csak egy kisidőre

Elmondanám

Eldalolnám, mennyire szeretlek
De van, hogy nem tudom
Hiába mondanám suttogva
Nem jön ki hang a torkomon

Elmondanám, mennyire szeretlek
De szememből könny fakad
Nem tudom, mit mondhatnék Neked
A kimondhatatlanra nincsenek szavak

Jézus

Megismerlek

Sokszor elmentünk
Egymás mellett
Sokszor úgy
Hogy nem ismerlek

Később megálltam melletted
Egyre többször
És elmondtál apránként mindent
A keresztről

Szerelmet ígértél
És nem mentünk el többé egymás mellett
A szenvedést sem titkoltad előlem
Szeretetsebeinkről megismerlek

Megszűrt szeretet /01

Az isteni Szeretet, teljességében is különlegesebb minden emberi kapcsolatnál, melyben mégsem lesz semmi sem „rózsaszínben,” és nem vakíthat el.

Mégis próbáljuk elkerülni, kikerülni a szenvedésnek minden formáját, és a remélt és várt szeretetben a gondviseléstől, mindentől fájdalommentes kielégítését keressük a vágyainknak.

Az isteni szeretetet, Áldozatával történő azonosulás nélkül nem fogjuk megérteni. Szeretnénk úgy tekinteni Rá, mint aki a jelenlétének, szeretetének teljességét kimutathatta ugyan, – amiért „esélyt és lehetőséget kapott rá,” – de mint ahogyan addig is, a továbbiakban is élheti tőlünk függetlenül is az önálló „életét” kiteljesedve a szeretetében, melyből viszont határok nélkül részesednénk.

Megszűrt szeretet /02

Az isteni Szeretet kiteljesedése, korlátlan, és határok nélküli.

Amikor bennünket megérint, a korlátjainkat tapasztaljuk meg, és már akkor szembesülünk olyan vágyainkkal is, melyek kihívást, önmagunkkal szembeni küzdelmek sorozatait jelentik.

A Szeretettel szemben vagy a jelenlétében elmerülve sem lesz jelentéktelen és elhanyagolható ezeknek megismerése.

Talán azt is lehet mondani, hogy éppen akkor volnánk közelebb a Szeretethez, minél inkább belátjuk, hogy mennyire függünk Tőle, de már nem csupán az ölelésre számító szeretetétől, hanem a benne gyökerező és tápláló Irgalmától.

Megszűrt szeretet /03

Ha az isteni Irgalom felől közelítjük meg a Szeretetfogalom teljességét, hamarabb rátalálunk szeretetszomjunk olyan hiányosságaira, melyek miatt szeretetünk sem tud jobban megnyílni, mint az önzéseink, önös vágyaink és elképzeléseink határáig.

Ezt a szomjúságot tapasztaljuk meg már a kezdeti időszakban is, amikor nem szívesen időzünk tovább a pusztában, ahol úgy tűnik, magunkra maradunk. Pedig csak egy találkozásunknak a helye, ahol „illik” az Embernek kívánnia azt a pillanatot, amikor észreveheti, hogy az Isten, mindvégig ott volt, és ott van vele.

Megszűrt szeretet /04

A Szeretetről megvannak elképzeléseink, és hiába értem meg, és tanulok abból, amit az okosak és a bölcsek elől is elrejtett, ha a jászol melletti csöndben köszöntöm, de a kereszt melletti csöndben nem jut el hozzám az a Szeretet, mely a némaságával is többet kell, hogy mondjon annál, hogy valami nagyon rosszul végződött, és amellyel lezárult volna minden esélyünk, hogy az Isten örömét találja bennünk.

A Szeretet ugyanis a saját csöndjében is aktív és szólít.

Megszűrt szeretet /05

A Szeretet elcsöndesedésre hív ahhoz, hogy a semmit mondó csöndben megtanuljak jobban odafigyelni Rá. Képzeteimen túl sokszor pont akkor jelentene valamit és „szólalna” meg, amikor már számtalanszor belealszom a csöndbe, és már semmi értelmét sem találnám.

A csönd mélysége ugyanis erről szól az elején, amikor már háboríthatatlan megnyugvást jelent.

Ez a nyugalom, hozzászoktathat az elalváshoz, az imádság idején is. Miközben ráébredünk arra, hogy van mit kérnünk, mert vannak sokan, akiket ebben a csöndben, – az Isten csöndjében, – segítünk Jézushoz egészen közel.

Ugyanis sokan azért nem találnak el Hozzá, mert nagyobb bennük az a zaj, ami miatt nem veszik észre a közelségét és képtelenek elcsendesedni.

Megszűrt szeretet /06

Az áldozathozatal mintha előbbre és többet mutatna meg „a Szeretetről”. Nagyon szép, hogy az Isten sem gondolja ezt másképpen a megnyilvánulásában, és amikor az Ember válasza erre

a szeretetre nem lesz kevesebb, mint felajánlásainak, lemondásainak, önmagával szembeni küzdelmeinek sorozata, akkor többet ért meg ahhoz, hogy csak egy tőle távoli és rejtőzködő istent keressen.

Megszűrt szeretet /07

A Szent számára a belső küzdelmeknek akkor sincsen vége, amikor olyan közel lehet a szeretetviszonyban az isteni Irgalomhoz, amilyen közelségben még inkább állandósulnak további lemondásai és felajánlásai.

Mert többet lát és ismer föl önmagára vonatkozóan Istennek Irgalmából, és mert a szeretet viszonzása nem szűnhet meg egy pillanatra sem azzal, hogy pihenéssel jutalmazza önmagát.

Ez olyan időszak lenne ugyanis, amikor idővel másnak tűnő kihívások előtt fog állni, pedig minden kihívásának alapja ismétlése lesz a korábbi küzdelmeinek, melyeken nem lépett túl és nem fejezett be.

Megszűrt szeretet /08

Azzal, hogy nincsenek küzdelmeim önmagammal szemben, az vajon nem jelenti azt, hogy a távolságtartó védőfalaimat és bástyáimat óvom a külső behatásoktól és támadásoktól?

A Szeretemben, az Isten előtt, nincsenek védőfalak rajta kívül. Ha azt is gondolnám, hogy ő maga védőpajzsom lenne, Aki minden veszélytől, minden szenvedéstől is megóvna, még mindig több elképzelésem lenne arról, hogy milyennek kellene lennie, amikor ezt, vagy ilyen Szeretetkapcsolatot várunk Tőle, és az ilyen bizonyításait, miközben szép csöndben, várfalak és bástyák nélkül bezárkóznánk egy másmilyen, elképzelt és vágyott szeretetburokba, amelyen keresztül a megpróbáltatások így is elérhetnek a lelkem javára.

Megszűrt szeretet /09

Az isteni Szeretet előtt, nincsen körülöttünk „védőburok”.

Ezek ugyanis apránként megfogyatkoznak, – minél közelebb kerülünk Hozzá, – és amikor maradunk Jézus közelében, már szinte nincsen olyan sem, amit ne látnánk, ne vennénk észre, és nem jelentenének feladatot önmagunkkal szemben.

Ennyire közel a Szeretethez, annak a valósága tárul elénk, amilyen világban élünk, és amilyennek az Isten látja.

Lehámozva róla mindazt, amit vágyaink szerint örömtelinek, célnak állítunk magunk és az Isten közé. Vele szemben, a Szeretettel szemben.

Megszűrt szeretet /10

Isten, az Irgalmát kínálta elénk, és kínálja szüntelenül, szépítő színek takarása nélkül.

Ezt a Világot is hiába színezzük sokszor szebbnek, akkor is az Isten Teremtett Világa marad. Valódi szépsége pedig Áldozatának Sebein át, a viszonzott szeretetsebeinken is átszűrődik.

Ne félts engem

Ments meg attól

Hogy szerelmed csak egy álom

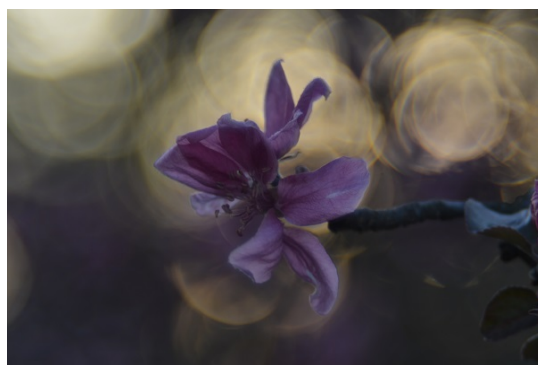
Ments meg attól

Hogy az egészet kitalálom

Ments meg mielőtt
Elvesznék képzeleteimben
És ne félts attól
Ha a valóságot kell elhinnem

Ne félts engem
Ha csalódást okozna bennem
És fájdalmakat
Ha mást kerestem

Ne félts engem
Ha szeretsz és jobban
Nem tarthatok én sem
Semmit sem titokban

Álmaimban

Sebekkel szíveden
Mitől oly gyönyörű mosolyod
Titkait hallgatom
De föl nem foghatom

Nem értem
Kezdd előlről kérlek
Szebb a valósága
Mint a legszebb mesének

Lehunyva szemem
Azt hinném álom
Hogy az egészet
Csak kitalálom

Kezdd újra kérlek
Lelkem hiába hallgatag
Hiába ringattál álomba
Téged hallgattalak

Mily nagy öröm

Mily nagy örömet adsz nekem
Amint kitárom Feléd a kezem
Mily nagy örömet adsz Istenem
Amint irgalmad énekelhetem

Mily nagy örömet adsz nekem
Amint hűséged eldalolhatom
Mily gyönyörű a Te neved
Irgalom, Irgalom, Irgalom

„Adj innom”

Egy pohár vízért
Találkoztunk már a kútnál
És leborultál elém szótlánul
A keresztútnál

Látni akartál közelről
És hallgatni engem
Egy pohár vizet kértél
Hogy szomjadat enyhítsem

Pedig tudtad
Én is mennyire szomjazom
Mire vágyom én is
Oly nagyon

Most már én sietek eléd
Most már én kereslek
Hogy szomjamat oltsad
Elmondanám, mennyire szeretlek

Érints meg

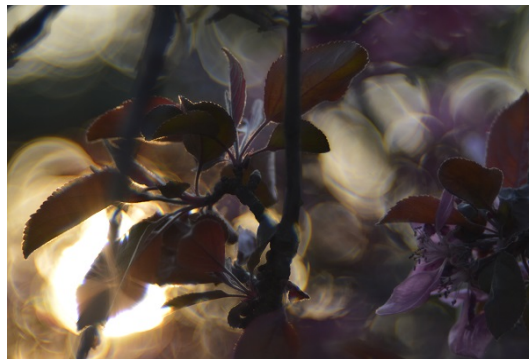
Újra sorba álltam
Visszatértem
Kezed érintését
Újra végig néztem

Látni akartam
Minden mozdulatod
Közletről akartam látni
Mosolyod

Olyan közletről
Hogy jobban már nem lehet
Aminél közelebb
Az Isten sem léphetett

Csak érintésnyire
De érintése mélyre hatolt
Ahol csend volt
És a lélek meghajolt

Kívántam én is
Érints meg engemet
Teremts bennem csöndet
És gyógyítsd meg lelkemet

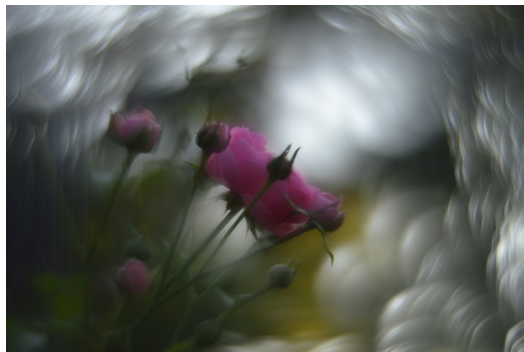
Szűz Mária

Pihenj szentem

Pihenj gyermekem
De mit is meséljek most neked
Ringató karjaimban
Az Élet fájdalmait is elhiszed

Mit is meséljek neked
Hogy boldogságodat megtalálhasd
Eltitkolnám, amitől félnél
Csak hogy aggodalmam szépnek láthasd

Pihenj most szentem
Álmaidban mosolyod csodálom
Pihenj, gyönyörűségem
Jó tetteidet már alig várom

Szentek

Kertedben

Mennyire féltetted kerted előttem
Hányszor álltam ajtaja előtt
Mire óvatos léptekkel beléphettem

Csak hogy minden szavadra figyeljek
El ne tiporjam virágaidat
És féltett hajtásaidra rá ne lépjek

Istennek lenni? /01

Mennyire szeretnénk Isten kegyeiben járni. Sugározni minden kegyelmét, ami csak megérinthet bárkit is rajtunk keresztül. Föltűnik-e vajon, hogy mit is akarunk, miért is küzdünk, miközben a csodákat, a gyógyulásokat könnyen a magam számlájára írom? Közben hiába említtem az Isten vagy Jézus Krisztus nevét, ha magam büszkesége, a tekintélyem lesz önmagam és mások előtt mérvadó, aki közvetít.

Megszédít és könnyen elcsábít bennünket az ilyen hatalomvágy. Mi más lenne ez, a halandó Ember számára, ha elfelejtkezik mind arról, amiért nem lehet több, nem lehet nagyobb és még csak szeretetre, szeretni sem lenne képes, csak Jézus Krisztus szeretetével, áldozatával azonosulva.

Istennek lenni? /02

Gyarlóságomban a legnagyobb odaadással sem leszek több, mint egyetlen Teremtmény az Emberek között.

A Szentek mégis ebben a sokaságban „vesznek el”?

Míg saját küzdelmeink sokszor és többnyire nem szólnak másról, mint megszerezni mindent, amivel megszerezhetjük az emberek figyelmét, vajon az Isten figyelmére méltók vagyunk-e Jézus Krisztus minden pillanatra kiterjedő és folyamatosan égő Áldozata nélkül?

Míg meg akarok szerezni magamnak mindent, amit a Szeretet Istene adhat, mi mindent el kellene veszítenem.

Mindent.

Minden vágyamat is, melyben csak a látszata is fölmerülhet annak, hogy megkülönböztetett szeretetben volna részem.

Ugyanis, ha a küzdelmeim már nem ezeknek az emlékeknek megőrzéséről szólnak, észre kell, hogy vegyem, hogy semmim sincsen, s ha lenne is valamim, abból semmi sem az enyém. Annyira semmi, hogy amikor elhitetem magammal, hogy a Mindenséget meggyőztem, legyőztem, egyszer tehetetlenül és egyedül állok majd az előtt, aki a Szeretettől függetlenül engem legyőzött, a hiúságnak minden rám ruházott tulajdonságaival megkötözve.

Istennek lenni? /03

Odaadásomban mi lenne az enyém? Ha mindent az Istennek ajánlok föl abból is, amit úgy gondolok, hogy Tőle kaptam, könnyen ott marad, és ott lappang egy árnyalt elismerés önmagammal szemben.

Pedig a Szeretet mennyire nem erről szól. Mennyire rajta kívül, vagy csak körötte keringő vágyam marad, amiért nem kerülhetek Hozzá közelebb. Miközben minden más elképzelt öröm és megszereshető büszkeség eltölthet.

A Szeretethez közel erre nincsen mód, alkalom és lehetőség. A Szeretet önfeláldozás, teljes odaadás. Örömben és a felajánlásaimban nélkülözhetetlen lemondásokkal és a nagyobb lemondásaimban pedig az Áldozat ismeretében, – azonosulva az Ő Szenvedéseivel, – a leggyönyörűbb Szeretet nyomait magamon hordozva, a Szeretetségek láthatatlan nyomaival.

Istennek lenni? /04

A Szeretetségek ajándékai sem tesznek többé annál, mint aki vagyok. Csak „képessé” arra, hogy Teremtényként egyetlen szavam, egyetlen gondolatom sem marad meghallgatás nélkül. Az ilyen meghallgatás azonban már a legmélyebb szeretetkapcsolat párbeszéde.

Nincsen ennél több, amiben részesülhet az Ember. Rejtettnek gondoljuk, misztikusnak, alig elérhetőnek, melyre csak „a Szentek” hivatottak. Pedig mindenki meg van hívva, hogy a Szenteknek sorába beálljon és az Isten felé forduljon teljesen.

Ők és a Szeretet Istenének párbeszéde nem csupán meghallgatás. A találkozási pontnál, a Kereszt tövénél, azonosulva a Szeretet minden vonásával, már csak Ők nem tudják, hogy régóta közelebb vannak a megfeszített és feltámadt Szeretethez.

Istennek lenni? /05

Azonosulva a Megfeszített, a Feltámadt és Élő Szeretettel, a vágyaival, és mindenben keresni a viszonzott örömszerzésnek lehetőségeit, már régóta nem a Kereszt előtti jelenlétek és a Kereszt közelében eltöltött órák ideje. Amennyire a Szeretet mélységeit és magasságát keresi és szomjazza a lélek, ezt a szomjúságát semmi más nem csillapítja, mint maga A Szeretet, az Isten. Amikor nincsen más és nagyobb vágya sem, minthogy ezt a csillapíthatatlan szerelmét maga a Szeretet Teljessége töltsse be minden pillanatban.

Az ennyire szomjazó lélek mindent megkap a Szeretettől. A Szeretet ismerete ugyanis nem csak a szeretetre irányul, melynél sokszor megállunk, vagy melynél több esetén, nemet mondunk az Isten előtt, az Isten számára is.

Istennek lenni? /06

A Szeretet ismeretében szomjazó lélek határtalanul szeret. A Végtelen Szeretet nyitja meg előtte és benne annak lehetőségeit, hogy a véges szeretetvágyaink helyett a Végtelen Szeretet vágyai nyíljanak meg előttünk és bennünk. Nem feltétlenül látható mosolyban.

Az isteni Szeretetet elfogadva és befogadva, mélyebb és egyszerre magasabb minden elképzelhető szeretetnél, melyek többnyire olyan vágyakat szülnek, melyek tele vannak érezhető, megtapasztalható, megszerezhető örömmel.

Az isteni Szeretethez minél közelebb kerülünk, annál inkább veszítjük el a megszerezhetőségbe, a birtoklásba fektetett fölösleges küzdelmeinket.

A Szeretet felé fordulva csak önmagunkkal szemben lehetnek és vannak is küzdelmeink és feladataink.

Istennek lenni? /07

Szentnek kell lenni ahhoz, hogy aki nem csak meglátogatja a Szeretet Áldozatának helyét, – a Keresztet, – megértse, mitől olyan gazdag és boldog? Hogyan akarnánk megérteni a Szeretetet, legbensőbb mélységeit és határtalan nagyságát a Szeretetének miattam és értem odaadó szenvedése nélkül? Hogyan szerethetjük Őt viszont másképpen?

Ezek nélkül mintha félretolnám az ajándékok közül mindazt, ami nem szerez nekem örömet, és még fájó is lehet.

Kibontásuk nélkül sohasem fogom megtudni, mit rejtenek.

A Szentek először és mindig ezeket a Szeretetajándékokat keresik, és nem elégszenek meg a kibontásukkal.

Még ha ki is nyitjuk a Szeretetének ilyen Kegyelemcsomagjait, semmit sem fogunk bennük találni, ha nem vágyunk rá, nem vágyunk többre, mint amit csak szemünkkel vagyunk képesek látni és belátni.

Istennek lenni? /08

„Elveszve” a Szereteten, vagy elmerülve Benne, sem leszünk több, mint Teremtett Ember. Csodálatos ajándéka Istennek, hogy szeretetének teljes viszonzására és továbbadására az Embert megalkotta. Aki minél közelebb kerül hozzá, képes a Szeretetáldozatával egyesülni, és képes felmutatni újra és újra az Isten előtt az Ő dicsőségének és megmentésünknek Zálogát.

Miért is akarnék több lenni? Több annál, hogy szeretetének nyomát, a Szeretéseket nyomait magamon és magamban hordozhatom? Ezek a Szeretéseket, nem lehúzzák, hanem fölemelik az Embert. Aki, míg az Isten közelségét, közeledését várja, aligha veszi észre, hogy Őt az Isten már fölemelte.

Lehet, hogy mindenestől a Földön jár, minden örömeivel és boldogságában az áldozataiban rejlő szeretszenvedések sebeivel, a „Szeretépárbeszédében” még sincsen távolság többé Isten és közötté.

Istennek lenni? /09

A Szeretközelségében ne akarjunk betelni szeretetével. Ha erre vágyunk, mintha nem is akarnánk többet, minthogy betöltsön úgy, mint az itt megtapasztalható és rövid ideig tartó örömmel.

Akit a Szeretet Istene „beoltott”, az szomjas marad a Szeretetre, és a szeretet megtapasztalása nem befejezett és nem véges a számára.

A Szeretet ugyanis nyitott és végtelen.

Tőlünk is nyitottságot vár ahhoz, hogy megérthessük végtelen és határtalan Irgalmának nagyságát.

Mi minden van és lehet még ebben a Szeretetben?

Felsorolhatatlan. Akik ebben a Szeretetben elmerülnek, csak újabb és újabb örömeit látják meg. Olyan örömeit, amiért minden boldogságnak Ő az Istene.

Aki a legtöbbre képes miattunk. Áldozatnak följajnlva Szeretet Fiát, a legnagyobb fájdalmak árán is.

Biztos, hogy a bűneim eltörléséhez kevesebb áldozat nem lenne elég. Ez az Áldozat azonban fölülmúl mindent. Szinte lehetetlen megköszönni másképpen, mint ahogyan mindent megtett és megadott ahhoz, hogy egyáltalában szeretni legyen képes. Valamit visszaadni abból, amit értem és miattam tett. Valamit, ami egyetlen Szentnek sem volt elég.

Ők mindent visszaadtak. Önmagukat és a Szeretetnek magukban hordozott összes Kegyelemével. Ajándékokkal, melyek a találkozások maradandó nyomai, és amelyek Jézus Krisztust mutatják föl az Isten előtt.

Szentek szomja

Nem adják lejjebb, Mindenség Urát szeretve, Áldozatával együtt.

Amikor már nem elég számukra csak a kevésért lehajolni vagy a morzsákat összeszedni.

Nekik ez már nem elég, és belekapaszkodnak abba, Aki számukra is sokszor elérhetetlen.

A mélybe hulló szeretetmorzsáival, és a felemelő, mindent magához vonzó szerelmével.

Lehetetlen Őt érinteni, Ők mégis többre képesek.

Átölelik a Végtelent, mert az ilyen ölelésnek ellenállni lehetetlen. És az Isten lehajol, és hagyja magát elrejtteni egy gyengéd ölelésben.

Azonosulva az Ember vágyaival, amikor az már nem különb az Ő vágyainál.

Mosolyban, könnyekben és a Szeretetségekben.

Elválaszthatatlanokká válnak, és nincsen, aki megtudná különböztetni egymástól Őket.

A vágyuk és a szomjuk ugyanaz.

Keresik egymást szüntelenül, s ha egymásra találtak, már az sem elég.

Egymásba olvad szerelmük, és egymásba olvad bennük a Föld és az Ég.

Angyalok

Három angyal

Kertedben jártam
Pásztorok és a bölcsek között
Angyalok ölében csokrokat láttam
Kis jászlad előtt

Egyikük dalolt
Most érkezett
Szárnyait bezárta
Elcsendesedett

A másik
Fölemelkedett a magasba
S kötényéből a szirmokat
Mind a Földre szórta

A harmadik koszorút font
És eléd helyezte
Egy tövis
Az ujjait mélyen megsebezte

Mikor elbúcsúztunk
Virágok illata szívem betöltötte
S egy hulló vércsepp a magasból
Szerelmünk megjelölte

Keresztút, Húsvét

Mit tehetnék érted

Kertedben jártam
Kerestelek
Láttam a vércseppeket
Nyomukban követtelek

Elfordítottad arcodat
Szerettem volna látni
Szerettem volna hallani szavaidat
És szerelmed csodálni

Szívedet csodáltam
Istennek szeretettükrét
Mögöttem álltam
És nem tudtam mit tehetnék

Mit tehetnék érted
Most is, mint annyiszor
Mikor elfordítod arcodat
És a csönd nem válaszol

Vártalak

Kertedben jártam
Vártalak
Lehajtott fejjel jöttél
Szomorúnak láttalak

Egyedül voltál megint
Gondjaidban
Elég lesz-e szenvedésed
Nyomorúságainkban

Angyalok jöhettek
Mikor fölemelted arcodat
Láttam, hogy beszélsz
De nem hallhattam hangodat

Azután csend lett
Magunkra maradtunk
Talán a Szeretet távolodott messzire
Fáztunk

Későre járt
Utánad mentem a sötétben
Lelkem észrevétlen átkarolt
De többet nem tehettem

Megfeszített Szeretet

Olykor nagyobb a csönd
Kereszted tövében
És minden kiáltás elcsitul
Nem jut át az égen

Mintha távolodnál
Mikor a kiáltás egyre hangosabb
Pedig mélyebb a csönd
S a fegyverek ropogása zajosabb

Le kell hajolnod
A szívünkhöz közel
Hogy csend legyen végre
S a béke jöjjön el

Együtt kacagtunk

Ne felejtsd mosolyom
Ahogy rád mosolyogtam
És ne felejtsd el
Mikor a kezedet fogtam

Mikor futottunk
Illatos réteken át
És együtt hallgattuk
A pacsirta dalát

Mikor kezemet fogtad
És kacagtunk mindenem
Mikor elég volt
Egymás szemébe néznünk Istenem

Csönd

Sokszor nem is tudunk róla
De a kereszt tövében ott vagyunk
Mikor nagyobb az Isten csöndje is
És mindketten hallgatunk

Hiszek a csöndben

Nem hiszek a fegyverek erejében
Mikor ellened és egymás ellen harcolunk
Mégfélemlítjük egymást
És egymás előtt egymásnak hódolunk

Nem hiszek a tekintély erejében
Ha nagyobbra nő, mint a Szeretetáldozat
Nem hiszek hatalmának
Ígérhet szebb jövőt, biztonságot nem ad

Hiszek a Szereteteden
Ejtett Sebekben
A csöndben
Hol szeretet születik Szerettedben

Koszorúk földjén

Elhajított
Kiszáradt koszorúk földjén jártam
Feketeföldön heverték
Múló dicsőségüket láttam

Már senki sem hordta
Senki sem viselte
Fejére többé
Senki sem emelte

Azután koszorúkat láttam
Kereszted tövében
Hála ajándékként
Virágoztak éppen

Nevüket nem láttam
Hogy kik, s miért viselték
A friss vércseppek
Szerelmed idézték

Azután láttam
Egy egészen különlegeset
Amit valaki a kereszten
Lábaid alá szegezett

A véred hullt
Rajta végig
Illata felhatolt
Egész az édig

Gyönyörű volt
Virágok nélkül
Bár csak hozhatnék én is
Szerelmem jeléül

Kerestem
De szívemben csak a nyomát találtam
Üres kezekkel
Döbenten álltam

A vércseppek
Ismerősek voltak
Egy régi szerelemről
Szüntelen daloltak

Ismertem ezt a végtelen szerelmet
Ezt a dallamot
Ezt a koszorút
Mégsem én hagytam ott

Valaki szívemről
Csendben leemelte
Hogy hallhasd szerelmét
Lábadhoz szegezte

Kápolna

Vágyaink

Tudod
Miért fáj a segítséged
Amikor nem téged akarunk
Csak kihasználni téged

Fáj
Amikor jobban kínálsz szereteted
Mert le kell mondanunk arról
Amiről aligha lehet

Amiért lemondásaidból mégis
Sohasem elég
És Áldozatod sokszor
Hiába ég

Hiába lángol
És olykor hiába éget
Ha nem gyújt szerelmet
És vágyainkat nem, vagy csak alig érted

Ölelj magadhoz

Add, hogy érted égjek
Hogy szeresselek téged
Hogy szerelmem lángoljon
Miattad és érted

Add, hogy a lángolás
Ne lankadjon
Hogy égő szerelmem
Belőled fakadjon

Szerelmem lángja
Hozzád elérjen
Végtelen magasba
Hozzád felérjen

Lobbantsd lángra
Mielőtt kialudna
Hajolj közelebb
Mielőtt elcsitulna

Közelebb
Hogy lángra gyúljon
Ölelő lángja
Téged átkaroljon

Ölelj magadhoz
Hogy érted égjek
Ölelj szorosán
Hogy el ne égjek

Isteni Lélek
Égő szerelmem
Szédíts magadhoz
Öleld át a lelkem

Szerelmevirág /a

Neked nyílik szerelmünk
Legszebb virága
S ha nem csodálsz
Szirmai lehullnak a sárba

Miattad nyílnak
Hogy mosolyt fakasszanak arcodon
És töviseiket veszítve
Ne okozzanak sebet vágyaidon

Neked nyílnak
Amint szívünket megérinted
S mennyekig ható illatáért
A metszés sebeit bekötözted

Színed előtt

Rajtad kívül
Lezárul minden
Rajtad kívül
Végtelen sincsen

Rajtad kívül
Egyedül vagyunk
Ha nem találunk rád
Magunkra maradunk

Rajtad kívül
Nem látunk messzire
És nem juthatunk
Csak néhány fényévnnyire

Rajtad kívül
Mindent veszítünk
Szűk világunkban
Bezárul a szívünk

Téged keresve
Újra egymásra találunk
Téged szeretve
Megbocsájtunk

Érintésedre
Szeretet nyílik ideleenn
És Feléd fordulva
Elénk tárul a Végtelen

Magasabb lesz
És tágasabb
Megnyíló Irgalmad
Egyre hatalmasabb

Színed előtt látjuk
Milyen közel voltál
És boldogságunk miatt
Mennyire közel hajoltál

Szólj meg

Szólj meg Csend
A csendben
Szólj meg
Egyre csendesebben

Suttogásnál is halkabb
Gondolattal
Szólíts meg
És ragadj magaddal

Szívemet betöltő
Csendben
Hallod
Amint sóhajt a lelkem

Amint megszólít
És válaszolsz halkán
Oly csendesen
Éppen, hogy csak halljam

Zsoltárhoz 138 (137)

A kevélyt, a gőgöst, az önteltet
Messziről megismered
De sokszor sokáig próbára teszed azt
Aki keresni fog, ha igazán szeret

Szerelmed cseppjei

Áldalak minden csepp szeretetért
Mely lehull a mélybe
S ha virágot bont a sivatag közepén
Gyengéden lehajolsz érte

Oly szép vagy
Mikor Arcodat közlelről látom
S ha magadhoz emelsz
Mosolyod csodálom

Áldalak a szeretet cseppekért
Mely lehull a mélybe
Szomjat oltó szerelemmel
Szívem közepébe

Szerelmevirág /b

Ismered-e a legszebb virágot
Mely szerelemről dalol
Homokba ereszti mélyen gyökerét
És a viharral dacol

Ismered-e szerelme illatát
Melyet messzire elvisz a szél
Hogy a mező virágai közt megtaláld
Rólad énekel, és Terólad beszél

Ismered-e szerelme hangjait
Mely csöndes, szinte hallhatatlan
S a méhek zümmögése elcsitul tőle
Mézédes szerelmes kábulatban

Ismered-e gyengéd ölelését
Mintha Téged magához ölelne
Mikor szerelmed zárja szirmai közé
Szomjazó kehelybe

Kalászok között

Mikor együtt futottunk
Aranyló kalászok között
Szívembe akkor ragyogó
Szerelem költözött

Arcunkon ragyogott
Vagy szívünk lett fényesebb
Dalolt a lelkem
S pacsirták hangja sem volt ékeesebb

Hívtalak, csalogattalak
Magamhoz lejjebb
És vittél magaddal
Ebben a szerelemben beljebb

Felnéztem az égre
És mosolyod csodáltam
Ó, Istenem, ilyen szerelmet
Még sohasem láttam

Ha várnál reám

Halkan zörgetek
Csendben kopogtatok
S ha nem is hallanád
Én már itt vagyok

Halkan zörgetek
Meg ne zavarjalak
Ha várnál reám
Hallanád hangomat

Ha várnál reám
Ajtód nyitva lenne
És minden örömöm
A tiéd lehetne

Áldott legyél

Áldott legyél olthatatlan szomjúságért, melyben meglátogatsz
A végtelen magányért melyben velem maradsz

Áldott legyél eléghetetlen és Szerelmes Vágyam
Ha csak kis időre, add, hogy megtaláljam

Áldott legyél, ha úgy tűnik, a csendben távolodsz
Nincsen mit mondanod, és nem is válaszolsz

Áldott legyen minden gondolatod, amiért követlek
S ha már lábaid nyomát sem találnám, hiába kereslek

Áldott legyél, hogy szerelmed szívembe rejtetted
És szerelmes vágyam el nem felejtetted

Vágyaimban

Légy áldott teremtő vágyadért
Áldott minden alkotásodért

Légy áldott örömedért bennem
S hogy magadhoz öleled lelkem

Hogy bennem is örömed találod
És vágyaimban, vágyadat csodálod

Szomjazom

Istenem, Irgalom
Nevedet zengem
Kitárt karjaimmal
Átölel a lelkem

Nevedet suttogom
És áldalak Téged
Boldog a lelkem
És áldom dicsőségéd

Istenem, Irgalom
Suttogom Neved
Lelkem meghajol előtted
Jó veled

Nevedet suttogom
Istenem, Irgalom
Tölts el szerelmeddel
Szomjazom

Szívem mélyén

Légy áldott a csöndért
Mely megszólal és velem dalol
Mikor fölkéred tánkra a lelkem
És szótlánul beléd karol

Mikor viszel magaddal
Lehelet könnyedén
És boldogságod tölt el
A Világ közepén

Légy áldott a csöndért
Mely néma és hallgatag
De szívemnek mélyén
Téged hallgattalak

Színed előtt

Teremtésed mind
Terólad beszél
És a lelkem vég nélkül
Terólad mesél

Színed előtt
Szüntelenül dalol a lelkem
Végtelen Istenem
Végtelen szerelmem

Ő meg én

Lelkem táncol

A lelkem táncol
Szédülve-forogva
Szerelemtől lángol
Perzselőn lobogva

Átölel Téged
És átkarol
Lángoló lelkem
Rád hajol

A lelkem táncol
Pörögve körötted
S ha szerelmem lankadna
Lángra lobban Benned

Belső szentély

Ne menj el mellettem

Ne menj el mellettem úgy
Mintha nem is érintenél
Ne menj el mellettem úgy
Mintha semmit sem értenél

Mintha nem értenéd
Miért is kereslek
S nem értenéd
Mennyire szeretlek

Szerelmem tiéd

Mikor elbújsz előlem
Tudod, mennyire egyedül vagyok
S ha én bújnék előled
Akkor is Benned maradok

Mikor Te bújsz el
Égre-földre kereshetlek újra
Pedig szeretettel van tele
Kereszted útja

Ne rejtse el mosolyod
Ne rejtse el Arcodat előlem
Rajtad kívül semmim sincs
Tiéd az örömöm, tiéd a szerelmem

Csend ajándékai /01

A csend és benne az öröm isteni természet része. A csendből alig értünk. Amint megértünk belőle valamit a Szeretet benső üzenetével, könnyen olyan örömmé változik, mely elűzi a csendet.

Mégis, mintha nem tudnánk a csendre rátalálni magunkban, ha olykor nem csapunk nagyobb lármát, ami miatt végre jó ismét elcsendesedni. A visszatalálás nehézségeiben, ez egy hullámzás maradhat, melyhez hozzászokva eldönteni nehéz lesz, hogy hol van az örömhatar, amit a csend még „elvisel”. Mintha egy ajándékot bontanánk ki a csendben, de tartalma láttán, ha az örömünk zajosabb lesz, a Csend a háttérbe szorul, és megelégedésünk örömeiben már nem az ajándékozóra figyelünk.

Csend ajándékai /02

A Csend felé fordulva nehezen szokjuk meg a párbeszéd nélküli csendet.

Mert gondolataink megállás nélkül fogalmaznak újabb kérdéseket, mondanivalókat, párhuzamosan a vágyainkkal. Ezekről csak egy kis időre is nehéz szabadulni, mert máris fontosabb lesz minden lényegtelen intéznivaló is, amit az elcsendesedésben, akár csak egy kis időre, a figyelmünkön kívül helyeznénk.

Csend ajándékai /03

A csend nem mindig azt adja, amire várnánk. A megnyugvásban, a Szeretethez visszatalálásban, nem kifejezetten találunk olyan öröme, benső békére, amire számítunk, csak amíg vannak elvárásaink az elcsendesedésben, a csendhez fűződő nyugalomra találásunk reményeivel.

A Csend önmagát fogja nyújtani, kitárva legbensőbb természetéből fakadó ajándékaival, amikor nem a számára megszabott elvárásaimmal közeledek Felé.

Szokatlan közeledés sorozata fog elkezdődni bennem, ha egyre többet időzöm a közelében, azután egyre többször Nála és Vele, azután pedig Benne.

Csend ajándékai /04

A gyakori visszatalálásban egyre jobban megértjük Öt. A Szeretetnek nem csupán a számomra jóleső és biztonságot nyújtó jelenlétét, mely a közeledésben, vagy éppen a „Benne maradás” idején, akár el is tűnhet.

Azt gondolhatnánk, hogy őriznünk kellene, de valamiért egyre nehezebben találunk vissza az olyan belső csendhez, melyről kiderülhet, hogy csak egyfajta belső kiegyensúlyozottságomnak lenne az alapja, amiért folyamatos küzdelemmé válhat annak megőrzése, de leginkább a táplálása, kiszorítva és elhárítva minden nem tetsző érintését.

Csend ajándékai /05

A benső csend bizonytalansága további párbeszédet és közlést jelentene, ha nem kapaszkodnánk abba, amit megismerhettünk belőle. Azzal ugyanis mintha nem akarnánk többet tudni a külvilágunk, a környezetünk külső behatásairól sem, mely legtöbbször felkavaró, és elűzné benső békességünket, kiegyensúlyozottságunkat.

A Csend a Szeretetet, a Szeretetet csendje, azonban továbbra is nyílt marad, ha nem csak engedem, hogy minden megnyilvánulásában kifejezhesse Önmagát, hanem szomjazom azt a Szeretetet, mely mutassa meg nekem legmélyebbre ható valóságát akkor is, ha annak ismerete már fáj.

Csend ajándékai /06

Benső „békénket” a Szeretet valóságának ismerete fogja megalapozni. Melyből nem szorítható ki semmi sem abból, amit személyesen mondana, üzenne. Ha nem válogatok többé, és nem határozom meg, hogy mi lenne számomra Tőle kedves és jóleső érzés, akkor kezdődik el egyfajta nagyobb figyelem, odafordulás, megértés és azonosulás Vele.

Ebben a szakaszban ugyanis kiderül, hogy amire nem akartam odafigyelni, – a fájdalmak és szenvedések, – létező dolgok. Attól, hogy nem akartam tudomást szerezni róluk, az isteni Áldozat Sebeiben ott van minden bűnnek a nyoma.

Már közelebb lehetek a Szeretethez, amikor észreveszem, hogy Szeretetszebeiért, ott vannak a bűneim is, és ettől a pillanattól kezdve, mint egy Szeretetrózsa, kezd kinyílni előttem Áldozatának és Irgalmának nagysága, vagyis a Szeretet valósága és tartalma.

Csend ajándékai /07

A Szeretet valóságának és tartalmának megmutatkozásában, már nem a hollétét keresem. Amiért nyilvánvalóvá válik, hogy Benne élek. Már nem is azt keresem, hogy én mit birtokolhatok belőle, megszerzett tapasztalás vagy a tudás szintjén, hogy csupán a szeretetet fogalmazhassam tovább, a valóságtól is távolodva egyre szebben, akár a látszatát is keltve annak, hogy hordozója, megtestesítője lennék.

Gyarlóságom és gyarlóságunk, a Szeretet tükrében lesz ismert előttem. Mellyel egy csodálatos ajándékozás sorozata kezdődik el, leginkább bennem. Olyan ajándékozás sorozata, melyben, ha távolodna is a csend, az Isten maga akkor is marad, ha semmilyen nyomát nem találnám többé annak, hogy Van, vagy, hogy egyáltalában volt, mert egy kis időre mégis megmutatta önmagát.

Csend ajándékai /08

Amikor távolodna tőlem a csend és a Szeretet közelsége, már elárulta számomra a találkozásainknak helyét.

Nem várhatok többé arra, hogy mindig csak Ő mutasson meg többet magából.

A Kereszthez akkor is oda kell találnom, amikor nincsen okom, és nincsen már semmi sem, amiért odatalálnék.

Oda kell mennem akkor is, ha eltűnt a Szerelem Oka.

Oda fogok találni. Hiába tűnik üresnek, személytelennek találkozásunk helye, hiába nem ismerem föl jelenlétét, nem kapaszkodhatok bele Abba, Akit el kell engednem. Aki szabad, és minden fojtó szeretetemtől függetlenül az egész Világra káradó tökéletes Szeretet.

Csend ajándékai /09

A Szeretet és az Irgalma mindent bemutat és megmutat annak, aki nyitva marad Előtte. Nem csak magából. Mivel az Irgalma rá kell, hogy mutasson mindarra, amiért az a szeretetének mélységéből és központjából kifakadt.

Vajon mit érintünk, amikor a Szeretethez közeledünk? Vajon mi lehet nagyobb meglepetés és ajándék a számomra, melyben megmutatkozik minden öröme, minden szenvedése árán is, csak hogy boldog lehessenek.

Boldogságomat aligha fogom megérteni, és az Okát megismerni, ha a Szeretet Teljességének megmutatkozása nélkül csak azt várom, hogy elém sietve visszafogadjon és átöleljen.

Vagyis, ha nem is akarok másban részesedni, mint egy örökké tartó szeretet ölelésben.

Csend ajándékai /10

A Szeretet ölelése nem jelenthet számomra elismerést, feltételei nélkül. A jónak gondolt cselekedeteim is kevésnek bizonyulnának, amint mérlegelném, hogy mennyire tehettem tettségére.

Ha nincsen benne küzdelem, áldozat, lemondás, följajlás, mitől lenne szeretetem ölelésre méltó?

Ha áldozatomban, küzdelmeimben, gyötrelmeimben, nagyobb lenne a szenvedésem, amiért nem tapasztalnám a Szeretet figyelmét és jelenlétét sem, akkor valószínű, hogy már régóta nagyobb bennem az a szeretet, ami a Teljes Szeretet megtapasztalása nélkül is hozzáköt.

Csend ajándékai /11

A Szeretnek kitarulkozásai nem feltétlenül érzelmeket kell, hogy tápláljanak, mégis Teremtényként, érző Emberként, fogékonyabbak vagyunk megnyilvánulásaira, amiért teljességgel képes áthatni és rámutatni azokra. Különösen akkor, amikor jobban megértünk valamit Belőle, a Megváltó akaratából.

Teljességgel igénybe veszi, mivel teljesen, minden érzékszervünkkel, tudásunkkal, képességeinkkel, lehetőségeinkkel az Ő keresésére, és visszafogadására vagyunk teremtve. Hogy Vele, az akaratával egyesüljünk.

A Csendnek csodálatos ajándéka, amikor már nem őrizni akarom, hanem az Ember vágyainak, saját boldogság keresésének szörnyűségei, és bűnei ellenére is elérhető marad, jelen van akkor is, ha nem fogadják be.

Csend ajándékai /12

Az Isten csendje nem némaság a bűneink és abban kiteljesedő vágyaink láttán.

Megszólal azoknak és azok felé, akiket elcsendesített Szeretetének közelsége, gyógyító Irgalmának érintése. Akik nem elnémítani, elcsendesíteni akarják, mintha nem is lenne.

A zajban, a lármában kizárjuk az Istent, a csenddel együtt, míg a csendben nem csak megismerjük, hanem élni hagyjuk. Lehetőségeket adva számára nem csak abban, amiben tőlünk függetlenül is ott van, hanem amiért bizonyította, mert bizonyítani akarta irgalmát.

Ez pedig nem elsősorban az Életet biztosító gyönyörű természet miatt történt, hanem az Emberért, és a megmentéséért.

A Benne felnövő és az Irgalmának nagyságára mégis gyermeki szívvel rácsodálkozó Emberért, akinek hálája örök marad, mint maga a kifogyhatatlan Szeretet.

Csend ajándékai /13

A „Csend” legbensőbb ajándéka szerelem. Eltörölhetetlen jegy az eljegyzésben, Isten és az Ember kapcsolatában.

Ilyen a szerelem az emberben, a Szeretet szabadsága felé, Aki szüntelenül többet fog mutatni önmagából.

Ha a bűneink nagyobbak is lennének, Kegyelme és Irgalma nagyobb lesz és több azoknál is. Azonban ezt csak azok értik, vagy csak azok tudnak erről, akik éppen úgy csendben vannak, vagyis a Csendben Benne vannak. Nem némák Ők sem, mint ahogyan a Szerelem párbeszédében, az értelmetlennek tűnő csendben is hallják és együtt élnek a Szeretet lüktetésével.

Ez az a csend, mely, ha bármilyen néma is volt valamikor, megismerve, és benne rátalálnak az Istenre és megértik Őt.

Téged kereslek

Ha el is hagylak, mégsem feledlek
Talán, hogy tudjam, mennyire szeretlek
Akkor magamra maradok én is
S hogy visszataláljak, mindenben Téged kereslek

Mit adhatnék

Mit adhatnék Neked
Amiben én is benne vagyok
Örömöd legyen teljesebb
Amint szerelmem elfogadod

Szívem elraboltad

Dalol a csend
Ha benne ott vagy
És dalol a lelkem
Mert boldog vagy

Dalol a csend
Szerelmünkről énekel
Csak mi ketten halljuk
És nem felejthetjük el

Dalol a csend
És a hangja mélyből fakad
Örökké dalol
Mert örökké ott marad

Szerelem ez
Mely csendben magához ölel
S mielőtt igent mondanék
Szívem Te raboltad el

Szerelem illatával

Virágod illata
Betölti a Mennyet és a Földet
Viharban, szélben, napsütésben
Téged gyönyörködtet

Ha elhervad
Szomjasan is újra nyílik
Kiszáradt földre hajolva
Tebenned bízik

Várja, hogy szakítsd le
És egyszer vidd magaddal
Mikor a legszebben pompázik
Szerelmes illattal

Olthatatlan szerelem /01

Nagyon sok, vagy a legtöbb isteni ajándék olyan, amivel előállni, vagy föltárni mások előtt, nem minden esetben szerencsés.

A környezeti szimpátia olyan elfogadást is jelent, melynek meg kell felelni, mely bizony fölötté fog állni az isteni vágyak határtalan teljesítésének.

Bármilyen fájdalmasnak tűnik a „négy szemközti magány” az Istennel, azonnal sejthető, hogy mint a földi szerelem, – ez a kapcsolat is csakis két fél között virágzik.

Bár csábító mások tekintélyt nyújtó elismerése, a szerzett érdemeink alapján valamilyen szinten mégis behatároló teret biztosít ott, ahol megnyerő lehetek. Ez kockázatos, mivel ez az elismerés, könnyen csak olyan emberi elvárásokkal szembesít, melynek eleget tenni hosszú távon nem lehet. El kell dönteni, hogy melyik az a pillanat, melyben már nem a környezetem elvárása és elismerése a mérvadó számomra. Általában már a legelső adandó alkalommal. Amikor szívesen maradnánk az ünnepi kör központjában. Ahol az érdemi kitüntetés irányt szabna, és keretek közé szorítva, észrevétlenül visszahúzó erővé növekszik.

Olthatatlan szerelem /02

Nagyon más az isteni tetszésnek megfelelni. Ahol sok esetben, vagyis általában mindig „magunkra maradunk” a döntésben, a válaszadásban. Ennek az „egyedüllétnek” a szárazsága régről ismerős lehet. Azokból az időszakokból, mely még nem virágzott ki, nem teljesedett ki szerelemmé, de már kezdetben is szomjúságot okozott a hiánya. Amikor mindenféle megoldást kerestünk szomjúságaink oltására.

Pedig bármennyire is hasonló lehet a földi szerelemhez, ez a szerelem azonban különös szomjúságot jelent.

Olthatatlan szerelem /03

Ha nem lenne szomjúság bennünk a Tökéletes és Teljes Szeretet felé, nem Benne bontakoznánk ki, hanem a magunk fényében dicsekednénk, mely elfojtja az Ő örömét és jelenlétét.

Ez a szomjúság bennünk csillapíthatatlan. Félrevezető és a távolodásomat jelenti, amikor már nem a szomjúság vezet Felé, hanem csak a többre vágás. Amikor már nem tudok különbséget tenni sem e kettő között.

Olthatatlan szerelem /04

Az isteni szerelem szomjúsággal kezdődik, és ez a szomjúság azért gyönyörű, mert olthatatlan vágyat idéz a Teremtényében, aki mindenben az Ő tetszését keresi.

Amint lehet, mi magunk azonnal értékeljük megfelelőségünket, mintha az isteni elvárás előttünk egyértelműen egyezne általunk nyújtott kínálatainkkal és teljesítményeinkkel.

Az isteni Irgalom, az isteni Szeretet legbensőbb megnyilvánulása.

Ha elégedett volnék önmagammal és óvnám belső békémet, hol maradnának küzdelmeim önmagammal szemben? Rá lennék-e szorulva a nélkülözhetetlen, és megújuló irgalomra? Lehet, hogy elégedetten hátra dőlhetek székeimen, miközben föl sem tűnne számomra, hogy ilyen pozícióban, minden szomjúságom is elmúlt, ami addig Felé hajtott.

Milyen hosszú tud lenni egy ilyen időszak anélkül, hogy időben rájönnék, mennyire magamra maradtam.

Olthatatlan szerelem /05

Magammal eltevé, igazolva magam teljesítményeit a többiek előtt, inspiráló lehet, és másokat is befolyásolhat.

Pedig a Szeretet közelében maradás áldozataim sorozatát jelenti.

Milyen irgalomról beszélek, eleséseim és az azokat követő Irgalomra találás nélkül? Milyen Irgalomról beszélek, ha régóta nincsen miért megbocsátania?

Ne keressem az okát, csak hogy valamit kitaláljak, amiért elé állhatok.

A szeretet nem fogja meghamisítani önmagát. Nem vakít el és nem tesz felelőtlené, ha a hiánya egészséges szomjúságot okoz.

Olthatatlan szerelem /06

Szentek titka lenne az a szomjúság, mely az Istenhez, az Irgalmához köti őket? Szent lennék én is, amint ezt fedezném föl magamban?

Az olthatatlan szomjúságban lehetetlen lenne fogvatartottként beleesni ilyen csapdába. És mivel olthatatlan szomjúság ez, csakis az Irgalma csillapíthatja minden egyes találkozásunkban.

Milyen sokszor hálát tudunk adni akkor, amikor úgy tűnik, hogy a Szeretet törődése vesz körül. Amikor ebben időzünk függetlenül a bennünk ébredő és kísértő vágyaktól, mintha azok nem vennének rajtunk erőt.

Merünk-e megelőlegezett hálát adni azért az áldásokkal teli szomjúságért, mely nélkül nincsen szerelem?

Míg hálát tudunk adni minden megtapasztalt örömeikért, az Isteni felé vonzó szerelem tele van meg nem tapasztalt, és meg nem szűnő végtelen örömmel. Ha ez akár csak egy pillanatra is megszűnik, vajon mit zártam le, milyen lehetőségeit annak, hogy bennem tovább nyíljon és kibontakozhasson a legnagyobb szárazságaim idején is, a legnagyobb magányban?

Olthatatlan szerelem /07

Az isteni Szereteten még meg nem tapasztalt örömeink az isteni Irgalom szívére hajolva válnak apránként ismertté. Vagyis a Szereteten a legbensőbb távlatai és a közelsége is.

Egyik pontján sem állhatok meg, ha szomjúság vezet. Hogy ott volnék a közelében, az talán bizonyos is lehet, de a nagyobb és olthatatlan vágyaim, mindig távolságokat tárnak föl előttem.

Akkor is, ha nem venném észre, – mert nem tudhatom, – hogy esetleg már régóta ott vagyok a karjaiban.

Én édes szerelmem

Én édes szerelmem
A lelkem terólad énekel
Angyalok nyomában
Messzire kísérhetlek el

Kísérlek téged
Még ha nem is láthatod
Ott vagyok sóhajodban
És vágyaidban is ott vagyok

Magányodban
Válladra hajtom a fejem
S ha szótlán volnék
A csendben is ott vagy velem

Én vagyok
Aki téged mindig meghallgat
Ott vagyok melletted
Mégsem zavarlak

Én vagyok
De nélküled mintha nem is lennék
Keresném szomjásan szerelmed
Míg szívemben végre rátalálnék

Érints meg

Amit megérintesz
Szerelmedtől ragyog
Tőled gyönyörű
És miattad mosolyog

Érints meg kérlek
Érints meg engem
Csak egyszer érints meg
S örök lesz szerelmem

Nem tudom

Sokszor előtted voltam szerelemmel
Vagy ítéletre várva
És nem tudom
Melyik vitt volna Hozzád közelebb

De tudom
Sohasem álltam Előtted hiába
S míg válaszodat vártam
Kimondhatatlanul is szerethettelek

Sokszor volt csönd
Némaságba fojtott szerelemben
Mikor nem tudtam hol nagyobb
Körülöttem, vagy bennem

Sokszor volt
Hogy nyomodban járva kerestelek
S hiába mentem volna messzebb
Rád találtam ott, ahol szerettelek

A mélység magányos csöndjében
Hová szerelmed hatolt
S a magasságot is csak azért ismerem
Mert olykor felkarolt

Amikor átölelt Irgalmad
És nem tudom melyikünk volt a csendesebb
Csak hallgattál nagyon
És nem tudom mi vitt volna Hozzád közelebb

Mielőtt

Ne mondj le szerelmemről
Érintsd meg szomjas szívemet
Hallgasd meg szerelmem hangjait
Hallgass dalolni engemet

Hallgasd a csöndet is
Szívemből suttagó lelkem dallamát
Mely Rólad szól és Neked énekel
Mielőtt fejed szívemre hajtánád

Váljék imává

Legyen imádság
Minden sóhajod
Minden pillanatban
Minden óhajod

Váljék szívemben imává
Kísérjen téged a lelke
Daloljon mindig terólad
Énekelje el neked szerelmem

Te és én

Hallgasd mindörökké

Add, hogy a lelkem
Örökké daloljon
Hagyd, hogy szerelmesen
Öledbe hajoljon

Hadd daloljam
Szerelmem szüntelen
Boldogságom
Hadd legyen végtelen

Amiért végtelen táncra
Hívtál
És örök szerelemre
Szólítottál

Hagyd
Hogy rád találjon lelkem
És végtelen szerelmed
Átöleljen

Hadd nyíljon szívemben
Szerelmed csokra
Találj benne örömré
Mosolyra

Találd meg szívemben
Arcod mosolyát
Mínta kezében lelkem
Tükörként tartanád

Hallgasd mindörökké
Hogy dalol a lelkem
Végtelen Istenem
Végtelen szerelmem

El kell, hogy engedj

Időnként el kell, hogy engedj
Hogy jobban megismerjelek
Időnként el kell hagynod
Hogy jobban megszeresselek

Időnként el kell, hogy engedj
Hogy megismerhessem magamat
És el kell hagynod
Hogy jobban megértsem vágyaidat

Időnként el kell hagynod
Oly távol és tőled messzire
Hogy keressem közelséged
Míg rád találok újra érintésnyire

Időnként el kell hagynod
Mintha nem is lennél
De vágyaimban Téged keresselek
Mintha engemet keresnél

Köszönöm

Mikor elfáradok
Hajolj közelebb
Halkuló szívem dobbanását
Másként nem értheted

Hajolj közelebb
Hogy haljad csendesedő örömöm
Hajolj a szívemhez, hogy halljad
Köszönöm, köszönöm, köszönöm...

Miért szeretlek

Miért is szeretlek
Felsorolni nem tudom
Gondba lennék
Ha el kéne mondanom

Talán mert kereslek
És téged szólítalak
S ha rád találtam
Szívemnek mélyén kutattalak

Mélyebben
Amit ismerek
Túl azon is
Amit lehet

Amit engedsz
És amiről semmit se tudnék
Ha csendben
Az öledbe nem hajolnék

Ahol csodállak
És nem értem kérdésed
És nem tudok többet
Csak ámulattal nézlek

Mert jobban kell tudnod
Miért szeretsz annyira engem
Mi lehet az
Amiért örömed találod bennem

Cseréld el szívem

Mielőtt távolodnál
Hagyd meg szívemben szereteted jelét
S ha sokáig elmaradnál
Égesd mélyebbre, ami a Tiéd

Tudod jól
Hogy jelenléted mennyire vágyom
S ha szívem szívedre cserélnéd
Az lenne az én boldogságom

Jó veled

Amikor nehezebb minden
Akkor sem hagysz magamra
Mintha közelebb is lennél
Hogy kapaszkodjak jobban karjaidba

Olyankor hozzád hajolhatok
Mintha te is vállamra hajtánád fejed
Kezem, kezében tartod
És nem tudod, milyen jó veled

Egymásba karolva

Közös lesz a sorsunk
Egymásra hajolva
És boldogságunk is ugyanaz
Egymásba karolva

Öledben
Mosolyod csodálom
És szebb vagy
Mint a legszebb álom

Közelebb hozzád
Sebeimet megérinted
S hogy szívemre hajoltál
Jobban dobog szíved

Közelről hallom
Szerelmed édes dallamát
És most látom
Amiért fejed, szívemre hajtánád

Csak most látom
Miért fogtad szorosán a kezem
Miért hajoltál vállamra
És miért maradtál velem

Csak most látom
Hogy sebeimet miért ismered
Miért takartad
Miért nem mutattad kezeidet

Tenyereden látom sebeinket
Egymásra hajolva
S hogy szerelmünk sem volt különb
Egymásba karolva

Hogyan szeresselek

Nem elég
Ha csak mosolyodat látom
Nem elég
Ha csak arcodat csodálom

Nem elég
Ha csak ezt ismerem
S hogy a boldogságon kívül
Nincsen semmi sem

Többre vágyom
Hogy szeretni tudjalak
Közelebb lenni
Hogy átkaroljalak

Tudni szeretném
Miért szólítasz szüntelen
Hogyan is szerethetnélek
Ha vágyad nem ismerem

Kerestelek

Kerestelek
Nem találtalak
Kertedben sokáig
Hiába vártalak

Szólítottalak
Suttogva nevedet
Kezemet nyújtottam
Hogy elérjem kezedet

Vártalak sokáig
Napokig vártalak
Imára kulcsolt kezeiddel
Hogy újra lássalak

Miért szeresselek

Megmutattad a napot
A holdat
Mező virágaiba rejtett
Mosolyodat

Megmutattál mindent
Amit elképzelni sem tudtam
Megmutattad szerelmed
És karjaidban veled daloltam

Megmutattad a csöndet is
Hol messzire elkísértelek
Tudni akartam mindent Terólad
És megértettelek

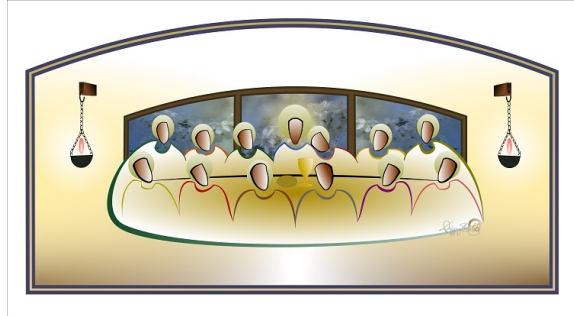
De még többet is akartam
Nem csak megérteni
Szédült szerelemmel
Félteni

A szenvedést is megmutattad
Mert követtelek
És hagytad eldöntenem
Miért is szeresselek

Szerelmed morzsái

Ne vedd el szomjamat
Ne vedd el teljesen
Add, hogy a szívem résnyire
Mindig nyitva legyen

Vond magadhoz lelkem
Vond magadra minden figyelmem
Ne szűnjön meg, ha csitítanád vágyam
Hagyd, hogy szerelmed morzsáit mindig megtaláljam

Visszatérek hozzád

Időnként elhagylak
És újra meglepve érkezem
Találok-e még szívedben vágyat
Ígért szerelmet, amire emlékezem

Időnként elhagylak
De vissza-visszatérek
Még ha nem is tudnád
Hogy átölellek téged

Még ha nem is tudnád
Hogy ismerem gondolatod
És minden néma vágyad
Szívemen nyomot hagyott

Visszatérek hozzád
Én is szomjazom szerelmed
De kell, hogy te is rám találj
Hogy vágyamat te is megismerjed

Visszatérek hozzád
Mintha messziről érkeznek újra
S ha lelked dalolt a szerelemről
Érintésemre rezdült szívednek a húrja

Szívedre hajoltam

Én hoztam napsütést
Szárazságot és virágzást szívedbe
Viharos felhőket is
Mely szerelmed próbára tette

A magányt, a csöndet is
Én hoztam
A szomjas szerelmet is
Én okoztam

A legnagyobb csendben
Én hajoltam szívedre észrevétlen
Hallani kívántam dobbanását
Lüktető dallamát miattam és értem

Fogtam a kezed

Visszatérek hozzád
Hogy hallgassalak
Visszatérek újra
Hogy hallhassam hangodat

Mintha újra visszatérnék
Itt vagyok most is veled
De nem voltam távolabb
Mindvégig fogtam a kezed

Megérkeztél

Áldott legyél
A benső szárazságért
Tikkadt
És szürke magányért

Áldott legyél a csöndért
Mely néma és hallgatag
Mikor semmi sem változik
Hiába szólítalak

Áldott legyél minden szomjamért
Mikor nem tudom, szerelmed honnét fakad
S ha nem ültetsz szívembe virágot
Lelkem virágzás nélkül marad

Áldott legyél
Mikor nélküled magamra maradok
S a végtelen pusztában
Sehol sem vagyok

Ahol kitárt szívemen
Átsüvít a szél
S ha minden elcsendesül
Tudom, megérkeztél

Ments meg engem

Ments meg engem
A gazdagságtól
Mentsd meg a lelkem
Hírnévtől és hatalomvágytól

Ments meg engem
Ha asztalfőre ülnék
Az utolsó hely se legyen
Számomra dicsőség

Ments meg engem
Hamis ragyogástól
A saját fényemtől
Dicső csillogástól

Ha csak a vágy marad
Csak a szomjas szerelem
Ha el nem is érlek
Más akkor sem kell nekem

Szomjamát ne oltsd ki
Vágyadat hadd keressem
Egy pillanatra hadd találjam
Örömöm hadd lehessen

Én leszek akkor
A legboldogabb
S ha megvonnád azt is
Nem leszek szegényebb, csak gazdagabb

Ahol szerelmed fakad

Ismered a szerelmet
Mely lángol, és éget
Mélyisége határán
A legnagyobb közelséget

Ha szerelmet oltasz
A lelket lánggal égeted
Hogy el ne égjen
Jobban nem érintheted

Tudod, mennyire közelítsd
Hogy neked daloljon
Hogy szerelmed a mélyről
Mégis fölfakadjon

Benső utak

Szeretet /01

A szeretet nem mérhető. Mérhetetlen. Nagy és kifogyhatatlan.

Saját kínált és a vágyott szeretetszomjunk ellenére, mely kereteinkbe foglalva olyan, mint egy préselt virág. Keressük, és ha rátalálunk is őriznénk, formálnánk igényeink szerint, de amikor rájövünk, hogy megőrizni sem vagyunk képesek, legalább emlékként eltennénk, de a levegőtlen szorításban megfakul a színe. Mint sok vágyunk is, ha nem engedjük azokat szeretettel szabadon.

Közbenjáró imádságunkat is át kell, hogy itassa ez a fajta szeretet, mely elenged, enged, és sokszor még a szeretet látszatával sem tarthat vissza.

Szeretet /02

Nem fogunk tudni mondani róla semmit, amikor rájövünk, hogy a végtelenségig is fogalmazva, többnyire az igényeinket fogalmazzuk meg.

Nem idő nem lesz rá, hanem minden időt be kell, hogy töltsön. Ha meg akarnánk fogalmazni, beleveszünk a vég nélküli magyarázkodásokba, melyek miatt sokszor elvész az a Szeretet, akit saját vágyaink miatt alig látunk.

Szeretet /03

Sokáig alapvető kérdés marad a szeretet, amíg nem szembesülünk Vele. Onnét kezdve azonban már nem az a kérdés, hogy milyen lehet, hanem az, hogy nekem milyennek kell lennem, hogy megismerjem, hogy többet, még többet adhassak vissza abból a csekély szeretetemből, mely a találkozásokban egyszer elkezd mégis kifogyhatatlanná válni.

Kifogyhatatlanná, azután pedig egyre nagyobbá, aminek elfogadásához és befogadásához az emberi szív kevés lenne, és amellyel együtt meg kell érteni, azt a Többet, azt a Nagyobbat, azt a Tökéleteset, mely Végtelen.

Szeretet /04

Nagyon kicsinek kell maradni a Szeretet befogadásához. Mivel a Szeretet nem én vagyok, és én csak szeretve lehetek, amint hagyom, és amiből tovább tudok adni, minden mást nélkülözve, ami ezt megakadályozná.

Ez nem jelent gondtalan boldogságot, csupán a szeretet „birtoklásával”. Ha bárki is közelebb kerülne Hozzá, ő maga, a Szeretetnek Nagysága ismeretében egyre parányibbá változik.

Akkor is, ha lesz benne valami, ami miatt több lenne benne.

Szeretet /05

A Szeretettel szemben, vagy éppen a közelében, senki sem láthat önmagában sem méltóságot, sem kitüntetést. Szeretetet is csak az Áldozat mérhetetlen nagysága miatt sejtethet.

Közelebb kerülve hozzá a bukások is nagyobbak lehetnek.

Talán nem ismernénk, és fogalmunk sem lenne az Irgalom nagyságáról sem, ha erről pont a Szentjeink, a példaképeink nem tanúskodnának.

Szeretet, a megbocsájtás és az irgalom, a szeretet koszorújában van. Melynek foglalata nem mentes attól a szenvedéstől, amiért az mégis ott húzódik az elfogadásban, mégsem lesz nagyobb a szeretetnél.

Egyetlen közbenjáró imádság sem szól másról vagy többről, ha ott időzünk Jézus közelében, Akinek a gyógyulásunkra váró szenvedése nem ismeretlen. Megváltó Sebeiben bármelyik bűnünk ott van, és megbocsájtásra vár.

Szeretet törvénye

A Szeretben önmagában nem találunk törvényt, amihez igazodnia kellene.

Bűneinkkel szemben vagy a bűneink miatt, mégis pontjainkba szedhető lehet, mivel alkalmazkodnunk kell, és szükséges egy viszonyítási alap, értékelve a cselekedeteinket és a vágyainkat.

Igazság

A Szeretet törvény nélkül sem fogadja be azt, ami ellene szól, vagy csak hogy módosítson önmagán, nem tetszésünk miatt.

Hiábavaló küzdelem lenne, mely nem győzi meg és nem győzi le. Ha mégis úgy lenne, nagyobb lenne a káosz, és elveszne az Igazság is, amit így is alig lehet elválasztani az általunk osztott részigazságoktól, melyben akkor is igaza lehet mindenkinek, ha senkinek sincsen igaza.

Hitről /01

Hitünket, ha csak lehet, megtapasztalásokhoz kötjük, mivel a puszta hit önmagában nem sokat jelent, nem győz meg bennünket.

Vajon hittel fordulunk-e Isten felé azok után is, amikor segítségét megtapasztalás is követi? Örökös kérdés marad, hogy jelenlétének megtapasztalása nélkül viszont milyen Istenről beszélünk ismeretének hiányában.

Az isteni Szeretet nagyságával, erejével, hatalmával, kitárulkozásában, váratlan értelmezéssel mutatkozik meg előttünk gyötrelmeinkben, küzdelmeinkben és a szenvedéseinkben.

Hitről /02

Istennek, minden megmutatkozása ellenére, mégis ott marad egy metszéspont, mely újra meg újra válaszadásra készlet:

„Hiszek-e benne, hiszek-e szeretetének megtapasztalása nélkül is?”

Sokszor nem tehetünk mást, különösen, amikor semmi sem igazolja jelenlétét. Az egymás felé nyújtott szociális segítségnél is, mintha azért többet várnánk Tőle. Olyasmit, amiben Ő van benne, tőle származó válasszal egyértelműen.

Hitről /03

Isten tudja jól, hogy akárcsak egyetlen szikrája is elég lenne sokszor, hogy megmutatkozzon a válaszaiban. Amikor válaszként azonnal lángra lobbanna bennünk viszonzott szeretetünk.

A legnagyobb szeretetkapcsolatban is olyan morzsákból élünk, melyek földre hullását mindig éhesen és szomjasan várjuk.

Ez a szomjúság azonban ott húzódik a Teremtő Szeretet és a Teremtménye között, az egymásra találásban.

Ez nem csak a földi szeretetkapcsolatnak, a szerelemnek a legbensőbb titka, mely az Isten és a Teremtménye között is hasonló. Mintha ez a szomjúság őrizné meg vagy terelné az embert, rengetegféle vágyai ellenére is a Szeretet felé. Akinek vágya, hogy minden csodában rejlő megnyilvánulásaitól is eltekintve, azoktól „meghámozva” is, megmaradjon, mint Szeretet.

Hitről /04

Számtalan formában öltöztetjük újjá a Szeretet fogalmát. Valószínű, hogy a vágyott elérhetősége és megtapasztalása miatt.

Kevesebbel kell mégis megelégednünk Teremtényként. Kötődnénk jobban is az Istenhez, de szeretetünk teljes viszonzása sem állhat sokszor többől, mint nyitottnak maradni anélkül, hogy válaszként bármi többet is megmutatna magából.

Gyönyörű „megtapasztalások” születnek az ilyen magányból. Annak ellenére is, ha sokáig úgy tűnik, nincsen semmilyen válasz.

Mert a csendben a Szeretet újrafogalmaz. Sokszor hosszasan és sokáig, hogy megértsük azt az újat, melyet mondani akar, és akár az elképzeléseinket is fölülmúlja.

Hitről /05

Ha első találkozásként a csendben keresnénk azonnali segítségnyújtásban válaszát Istennek, időhúzást jelentene számunkra. Melyben idő sincsen arra, hogy a „megfelelő” hitünk kérdését is el tudjuk dönteni.

Valójában nem is a hitünk kérdése az, ami hirtelen imádságainkban általában mégis fölmerül. Hihetek bárhogyan és bármilyen formáit próbálgathatom hitemnek, – mely lehet akkora, is mint egy mustármag, – ha szeretet nincsen bennem egymás és az Isten felé, hitem belefullad a saját vágyaimba.

Hitről /06

Hitünket mérlegelni talán fölösleges időtöltés. Pedig valamilyen szinten mégis visszaigazolást keresünk rá.

Az isteni Szeretet mintha mégsem azt akarná visszajelezni, hogy számára mikortól megfelelő a mérlegelésünk.

A legapróbbnak tűnő vagy éppen jelentéktelennek tűnő Isten felé fordulásunkban is választ akar adni, de az Ő válasza, nem biztos, hogy a számításainkkal megegyezik.

Az isteni Szeretet többet vár tőlünk, Róla elképzelt vágyainknál is. Hosszas együttlétet. Melyben akkor is maradok a közelében, ha méltatlansággal szembesülök, és amikor az alkalmat keresem újra, hogy Őt megértssem.

Mert az irgalmát megérteni, nem egy pillanat. Apránként tárja föl előttem, és mindig sokat. Többet annál, mint amiért magamat elítélném.

Hitről /07

Isten Irgalma az Ő válasza. Mégis mennyire más válaszait keressük, jelenlétének igazolására. Valahol máshol kezdenénk a szeretetkapcsolatunkat vele, a találkozásunkat. Kerülgethetjük és próbálkozhatunk lehetőségekkel, de ezekkel, mintha az Ő megnyilvánulásait farigcsálnánk már akkor, mielőtt még bármiben is megmutatkozhatna.

Isten Irgalma előtt nem történik ilyesmi. Senki sem farigcsálja a másikat. Miatta és Érte, csak a hála maradhat bennem, ha mégis találna bennem valamit, amiért érdemesnek talál szeretni. Kereshetem és kíváncsian várhatom, hogy vajon mi lehet az én érdemem, – amivel meghódíthatom, – de ne várjak más elismerést az Aldozatánál, és miatta.

Hitről /08

Isten Áldozata előtt, az Irgalma előtt, elvész hitem mérlegelésének kérdése.

Minél jobban megmutatkozik előttem, bennem sem marad semmi sem változatlanul. Amikor ez a kapcsolat már több is, mint felé fordulás.

Több, mert Ő is többet mutat meg magából. Ő ugyan nem mérlegelt, nem számolta értékelve minden odaadásunkat, de az egyre nagyobb és tartósabb megnyílasainkban, semmi sem marad rejtve előttünk vágyaiból.

Ez már több mint hit. Melyben nagyobb lehet az odaadásom, minden egyéb elvárások nélkül. Olyan kibontakozó szerelem lehet már régóta, melyben ugyancsak nincsen semmilyen elváram az Isten felé azon kívül, hogy én vissza tudjak adni mindent, megadhassak mindent magamból, csak hogy az Ő Irgalma, Szeretetéből fakadó Válasza megértésre, és olyan visszhangra találjon, melyben ugyan Ő szólal meg, de ahhoz, hogy visszhangra találjon, – neki szánt és odaadóbb szeretetre, – ahhoz én is kellek.

Csatáink, háborúink és győzelmeink /01

Mielőtt egymás ellen fordulunk, – egymás fölött győzelmet aratva, – önmagunkban kellene megküzdenünk a kísértéseinkkel szemben, nemtől függetlenül.

Ebben a belső harcban az indulatjaink, vágyaink, ítélkezéseink, ösztöneink, önzéseink visszavonulhatnak és elcsitulhatnak, de önértékelésre várnak. Legtöbbször elismerésre, büszkeségre, tekintélyre, és ezektől ismételten megerősödő hatalomra, mely sérthető lesz az ugyanolyan vagy hasonló feltételek miatt, melyeket korábban is a másikkal szemben megszabtunk.

Csatáink, háborúink és győzelmeink /02

A kísértéseinkkel szembeni küzdelmeink is egy irányba mutatnak és rajtunk kívülre, amíg nem ismerjük föl, hogy az esetlegesen látszólagos győzelem, milyen csapdát jelenthet. Milyen kínálatát, egy „alkunak” a látszólagos győzelem érdekében, amiért a győzelem mégsem itt kezdődik, és a harcnak, a védekezésnek, még sincsen vége.

Az „igazi” küzdelem ugyanis belül zajlik, mielőtt még a másik ellen fordulok. Amiért önmagammal kell megküzdenem, és önmagamot legyőzve, áldozataim árán.

Kiegészéink /01

Az emberi lélek önmaga is képes kiszáradni, függetlenül az isteni megpróbáltatásoktól. Kiszáradás, kiegész, pusztaság, színtelenség, egyedüllét, depresszió, egybe kapcsolódnak, és bár külön is kezelnék mindegyiket a tartalmuk miatt, mégis egyaránt üzenethordozók, és könnyen előfordulhat, hogy egyetlen üzenet köré tornyosulnak.

Amíg találunk léleképítő – hangulatfokozó lehetőségeket, közben is úgy tűnhet, hogy pozitívan igazolják vissza vágyainkat, tetteinket. Környezetünk is inspirálhat bennünket, de nehezen fogjuk tudni elkülöníteni attól, amit az Isten építene, és alakítana ki bennünk. Észrevétlen leválást és elválást is hoznak magukkal, amint azokból szerzünk erőt, energiát.

Kiegészéink /02

Megnyilvánulásainkra a környezetünk visszhangja sokáig lehet tápláló, helyeslő, rámutatva arra, hogy amit teszünk az a számára megnyerő.

A váratlan kiegész és kimerülés jelentkezésével, próbálunk erőt gyűjteni, és szinten tartani azt a lelki állapotot, ami korábban úgy tűnt, hogy minden szempontból építő volt a környezetünk számára is, és lelki egészséget mutatott, valamint olyan irányt, ami meggyőzőtt.

Kiegészéink /03

Kiegészéstől megment a sztárság, a dicsőség akkor is, ha nem áll szándékomban kifejezetten ezekre törekedni, mégis jól használom föl mindazt, amit az élet kínál, és a reklámjain keresztül én is felhasználóvá, alkalmazkodóvá válok, miközben hasonlóvá válok a többiekhez.

Ha a hivatásomat ez táplálja, könnyen megfertőzi olyan elvárásokkal, melyek előtt a felismerés egyszer megtorpanásra készlet.

Kiegészéink /04

Kiegészést hoz az is, ha minden lelki ajándékot, – akár adottságként is hordozva, – egyszer zsákostól kiöntünk, mert úgy tűnhet, hogy kiapadhatatlan forrását birtokoljuk. Ha eddig erre épült a hivatásunk, akkor ez nem jelent biztos alapot. Hivatásunk mégis, ezzel együtt is lehet isteni hívás, hiába nem értjük már azt sem, hogy ami idáig jó volt, abból mostantól miért nem kell semmi.

Kiegészéink /05

A kiegész ellenszere lehet olyan központúság a figyelmek központjában, ami szerepet és lassanként szereplést jelent, és amelyet mégsem osztott ki senki. Belesodródva, mégis az elismerések, éljenezések, tapsok, hamis igazolásokká válhatnak, de ezek általában a legutolsó helyen állnak a felismerésben, a beismerésben, amit kerülünk, mert onnét kezdve valami összedőlni látszik. Olyasmi, ami épülni látszott, ráadásul közösségteremtő, talán az isteni szándékra építve.

Kiegészéink /06

A kiegészés a kimerülés esendőségünket és az Istenhez fűződő teremtményi függőségünket jelzi. Nehéz időszakot jelent. Minden fölmerülő kérdésünkben, változásra, változtatásra készletve. Kihívás és szembesülés egyszerre. Hosszú és folyamatában továbbra is kimerítő lehet a lélek számára, ha ilyen állapotban minél előbb erőt próbálunk gyűjteni. Úgy tűnhet, hogy ez lenne a legelső lépés, melynél azonban volna egy fontosabb, ami még értelmetlennek is tűnhet, még-hozzá nem az ilyen megoldás felé vezető úttal.

Kiegészéink /07

Kiegészés jelentkezésével azonnal érdemes leállni, és leválni olyasmiktól, melyekről magunk is tudhatjuk, tapasztaljuk, hogy ezt idézték elő.

Nem biztos, hogy a hívásunkat kérdőjelezi meg, de a hívást, az üzenetet, a személyemre szóló mondanivalót, könnyen félreértelmezhettem.

A fókuszpontból, a központi szerepből, a „zajból” kilépve, nem biztos, hogy a magányra kell törekednünk, de fontossá válik olyan szinten, ahol állandó a benső magány, és abban pedig az isteni jelenlét. Melynek a csöndje is más.

Ebben ugyanis nincsen semmilyen önfényem, csillogásom, érdemeim sincsenek, mégis különleges az öröm, ami ezek nélkül állandó.

Talán, mert már semmi sincsen abból, vagy azokból, amik hozzá tehetnének az isteni jelenlétet jelentő és Őt igazoló boldogsághoz.

Kiegészéink /08

Az isteni jelenlétet igazoló boldogság, nem rövid idejű, melyben minden szenvedésünk és megpróbáltatásunk is beleolvad. Lassan nyíló virágzás. Melyben a növekvése fölfelé és a lefelé eresztett gyökerekkel, egyszerre történik. Növekvését, erősödését követi az a megnyílás, melyet sokszor megelőzünk. Mert úgy gondoljuk, hogy virágzásban vagyunk. Ezek az időszakok is szárazsággal, elszáradással, végződnek, éppen úgy, mint a legbensőbb isteni és teremtményi szerelem idején, de ez a szerelem, másmilyen szárazságot hordoz önmagában, másmilyen üzenettel.

Kiegészéink /09

Amíg kiégünk, vagyis ki tudunk égni, kérdés lehet, hogy miért történhet meg. Nem biztos, hogy a fölépülésünkhöz jóleső bátorításokra, tetszésnyilvánításokra van szükségünk, melyek könnyen lehet, hogy a múltat igazolnák, hiába mutatva arra, hogy a jövőben is ez lehetne feladatunk. Valószínű, hogy ha a kiegészés valamilyen formában jelentkezett, akkor az olyan üzenetet hordoz, melyre a választ sem a környezetem fogja megadni.

A válasz ugyanis független mindenkitől, környezeti véleményektől, behatárolásoktól, rejtett elvárásoktól.

Kiegészéink /10

A kiegészés általában nem a felszínen zajlik. Ha nem is mélyre ásást jelent, – kutatógatást, az okokat keresve, – inkább megnyílást jelent arra fordulva, Akitől teljes mértékben függök.

Amikor ez a kapcsolatom színtelenné válik, ismerőssé válik egyfajta pusztai jelenlét, mely azonban most erősebb. Lehet fokozottan erősebb, nagyobb kiüresedéssel, nagyobb szárazsággal, melyben a lélek könnyen maga ellen fordul.

Megdöbentő és nagyon ritka alkalom az ilyen, amikor minden a fényét, erejét veszti, virágzásnak pedig többé semmi nyoma. Amikor a tömeges emberi szó és segítség, egyre inkább zajossá válik. Amikor a lélek szeretné megítélni, kiszűrni a környezetéből is mindazt, ami választ jelenthet számára, de egy benső csöndben meghúzódó párbeszédben, mely az addig ismeretlen csendben születik.

Kiegészéink /11

Kiegészéskor olyan mélység előtt állunk, mely egyre növekvő és lefelé húzó is, de mélysége ellenére olyan ismeretlen magasságot tár elénk, mely most és talán először vetíti elénk, végtelenebb nagyságát. Ebben a nagyságában tárul elénk az isteni Szeretet, mely fokozatosan kezd megnyílni előttünk az Irgalmában. A legszemélyesebb szeretetközlésben.

Erre a találkozásra sokszor nincsen más mód és lehetőség, minthogy a lélek olyan szárazságot kell, hogy megéljen és tapasztaljon, amit a Szentek ismernek a leginkább.

Akik keresztyűket is fölvettek mégis a legboldogabbak. Boldogságukhoz pedig az a kínálat, amit mi kínálunk egymásnak csábítva, azok semmit sem érnek.

Kiegészéink /12

A kiegészést felismerve, követheti hálaadás, csakhogy valami pozitív dolog származzon az egészből, mégse tegyük meg. Az azonnali felismerésben könnyen válik a hálaadásunk sablont követővé.

A bizalom szavai a Teremtő és az Irgalma felé, inkább ráhagyatkozást jelentenek olyan jövőre, amiről magunk sem tudunk.

A látszólag bizonytalan helyzetben egyre nagyobb biztonságra fogunk találni. Amit nem szeretnénk elcserélni, pótolni semmivel.

Amit addig nem ismertünk, amiről nem tudtuk, hogy milyen is lehet valójában, most kezd megmutatkozni.

Kiegészéink /13

Mint minden megpróbáltatás, közöttük a kiegészés is gyönyörű állomása a találkozásnak az Istennel, az Irgalmával.

Nem biztos, hogy a kiegészéskor a sikertelenségre kell fektetni hangsúlyt, hanem inkább arra, ami felé vagy Aki felé általában csak ilyen áron juthatunk el.

Ezt azonban a további és belső találkozások fogják megerősíteni, mely már nem más, mint kibontakozó SZERELEM.

Szerelem, mely a továbbiakban sem lesz másmilyen. Ha kiegészés nem is lesz többé, ismerős marad abból az időszakból a szomjúság.

Szomjúság, melyben a Teremtő is megmutatta Áldozatában, hogy milyen mérhetetlen szomjúság köti minden egyes emberi lélek megmentéséhez.

Kiégéseink /14

A kiégés kérhető kegyelem. Ekkor az a gazdagság, amit kiépítettünk magunk körül és magunkban, – mindenestől elveszítve, – egy másfajta valóságra fordítja figyelmünket. Folyamata közben is tapasztalható egyfajta elszegényedés a nélkülözések sorozatával, miközben azonban kiépül, kialakul az a kapcsolat a Teremtő, és a Teremtménye között, mely minden gazdagságot felülmúl. „Érinthető” közelségbe kerül az Irgalom. A találkozások egyre sűrűbbé válnak, míg végül a lélek nem távolodik többé.

Kiégéseink /15

A kiégés kérése megtisztít. Megelőzve több olyan kísértést is, melyek a tárgyi világunkban és azokhoz kötődő vágyainkban automatikusan követik a lelket, és amelyek az ember megnyilvánulásaiban, gondolkodásában ott lappanganak. Ráépülnek az olyan kialakuló vágyaira, melyek jólesőnek tűnnek számára. Ezek azután meghatározó szerepet ruháznak a lélekre, és az emberre jellemző vonásaiként a külsőn is megjelenik tulajdonságaiban.

Egyéniségünket veszítenénk el ezeknek az elkerülésével?

Érdekes, hogy a Szentek mégis nem csak egymástól különbözőek a lemondásaikban, hanem annyira sajátosan egyéni vonásokat hordoznak, hogy hasonló is alig akad közöttük abban a gazdagságban, melyet a Teremtő kínál.

Kiégéseink /16

A kiégés kérése nem egyszeri alkalommal történik, csak a későbbiekben már nem ilyen formában.

Az Isteni Irgalom megmutatkozása az Isten és az Ember között, a leggyönyörűbb kapcsolatra hív. Ez a kapcsolat, persze, már olyan benső odaadást jelent az emberi lélek följánlásaival, melyekben mindvégig pecsétként marad egy jel.

Jel, amelyben a lélek, minden esendőségével és keresztjeivel, önmagát adja vissza ajándékként. Ez a teljes odaadás.

Nem lehet ebben az odaadásban már semmi sem, ami távolságot szül. Akkor sem, ha kísértés váratlan és kiszámíthatatlan mélységébe zuhan a lélek. Ezekből a mélységekből is meg kell tanulni, rátalálni, visszatalálni az Irgalomhoz, miközben a Kegyelem nagysága válik egyre személyesebbé, ismertebbé, önmagunk ismeretével.

Kiégéseink /17

A kiégés önmagunk ismeretéhez fordít.

Meg lehetünk elégedve önmagunkkal, miközben már az Istent is olyannak találjuk, amilyenek ilyen elégedettséggel sugározzuk magunkból.

Félrevezető ez, mivel az emberek leginkább ilyen istent keresnek. Aki mindenben oldottságot, könnyedséget, jóleső hangulatot teremt. Félrevezető, mert a kialakított istenkép csalódások sorozatát hozza, és minden felépített szimpatikusnak tűnő vonás összedől, amint a példa emberét is eléri a megpróbáltatások.

Ilyenkor azonban ott van számára a választás lehetősége. Amikor az Isten felé fordulva az Ő akaratát keresi, vagy előszed minden más megoldást és lehetőséget, amelyekkel biztosíthatja tekintélyét, pozícióját, hatalmát. Ezzel lehet, hogy sajátos közösségteremtése nem szűnik meg, azonban a kapcsolata az Istennel már kérdéses.

Kiegészéink /18

A kiegészés, különösen az odaadóbb emberi vágyban és hivatásban jelentkezik, amikor már olyan úton járunk, mely elkanyarodott valamerre, és amiért megszűnt egy remélt és várt kapcsolat az Isten és az Ember között.

Az Isten megmutatkozásának lehetőségei a huszadik században is korlátozottak. A jelenések, a csodák, szinte alig mondanak vagy jelentenek többet annál, hogy valóban rájuk csodálkozunk, de mivel rejtélyesek, bennünk is rejtélyt szülnek, melyben takarásban, rejtve marad az Isten.

Az Isten szomja a Teremtménye felé mégis határtalan, az Irgalmának, szeretetáldozatának nagyságával. Szomját semmi más nem oltja, mint hogy az Ember, önmagát adva válaszoljon erre a Szeretetre.

Kiegészéink /19

A kiegészés látszólag egyes személyt érint. Egyedi esetnek is tűnhet, pedig egyetlen személyt érintve is nagyobb jelenségre utal.

Az Isten kapcsolatot keres az Emberrel. Mindenáron. A legdrágább áldozata árán is, Irgalma megmutatásával.

Míg válogatunk a megoldásaink között azzal, hogy milyen istent szeretnénk szeretni, ezek a megoldások egy-egy emberöltőt is képesek átívelni, mire ezek is érvényüket veszítik, és valahol, valahonnét, és az ismeretlenből tör föl váratlanul valaki, aki „nem megmutatja” az Istent, hanem az Isten találta őt megfelelőnek arra, hogy rajta keresztül is megmutatkozhasson.

Ezek az Emberek kereszthordozók. A Szeretet Sebeivel vannak megáldva legbelül. Akik ismerik a sebeknek minden titkát a megbocsájtáshoz, az irgalomhoz, ahogyan az Isten keresi az utat minden Emberhez.

Kiegészéink /20

A kiegészésnek az egyre nagyobb és teljesebb odaadásban gyönyörű jelentősége van. Amikor már nem kiegészés, hanem égeti a lelket. Ez nem hangulatfüggő, és nem a szeretet visszaigazolásával és állandó bizonyítástól függ.

Ez az égés nem egy ismert lángoló szerelem a lélek felől kifelé, – a másik felé, – hanem belső égést jelent.

A kifelé lángolás ugyanis más, mint az olyan égés, ahogyan a Teremtő közli magát jelenlétével a Teremtménye felé.

Hít és bizalom. Ez marad talán a Szeretet felé kiüresedett ember szívében, az odaadásban.

Kiegészéink /21

A kiegészés nem jelenti azt, hogy esetleg az addig tartó isteni jelenlét helyébe került volna meglepő és érthetetlen válaszként. Isten válaszait, üzenetét, mondanivalóját próbáljuk leegyszerűsíteni, és általában a számunkra kedvező formában, egyfajta szeretetigényünkhöz igazítva. Ezen a szinten, úgy gondoljuk, hogy meg is értjük Őt, és ha netán történne olyasmi, amit mégsem értenénk, Ő lesz az érthetetlen.

Ahhoz, hogy valamit is megértsünk az isteni szándékból, nem merülhet feledésbe sem a karácsony, sem a húsvét üzenete.

Minél közelebb juthatunk Istenhez, az Irgalomhoz, a szeretet jegyei nem a múltat őrzik. Nem a múlt emlékeire utalnak. Ezek a Sebek élnek. Melyeket felszakítunk újra meg újra.

A Szentek előtt és számukra nem a döbönt jelei. Bizonyítéka annak, hogy az isteni szeretet nem másfajta. Szeretet, melyet keresztbe-kasul átjár akár a fájdalom is, amiért az Ember vágyainak szomját oltva elfordulni képes a Teremtőtől.

Kiegészéink /22

A fejlődő vagy a fejlettnak mondott civilizáció a vágyait szolgáló kényelem arculatját tükrözi az embereken, az adott társadalomban. Ez alól a különböző Egyházak, valamint a hívők tagjai sem mentesek. A „fejlettebb”, országokban különösen időszakos ünnepekre épül egy, az Istenhez közelebb vezető út is, mely többnyire alkalmasszerűen fordítja jobban az Ember figyelmét az Isten és a felebarátja felé.

Az Isten és az Ember kapcsolata azonban nem ennyi. Az ember hétköznapjai sem különbözhetnek, nem lehetnek az ünnepek mondanivalójától szürkébbek, üzenet nélküliek.

Vajon ez a „hétköznap” szürkesség, ez az állapot, nem jelent-e személytelen és kapcsolat nélkülséget az Istennel? Nem közeledő kiegészést jelent-e, vagy éppen meg sem született kapcsolatot az Istennel?

Nem lehetünk nyugodtak akkor sem, ha a gyónók hosszabb sorát is látjuk olykor egy-egy templomban. Akiket jobban megértenénk az Isten szándékával együtt, ha látnánk az Emberekben lévő szomjúságot.

Kiegészéink /23

Lehetne még folytatni a gondolatsort, de vissza kell kanyarodni addig a pontig, ahol már nem a kiegészés lehetőségének felbukkanása a gond, hanem az, hogy mit tegyünk annak elkerülése érdekében.

Ne akarjunk nagyban gondolkozni, nagy megmozdulásokban, tömeges változást elérni, saját ötleteinkkel, melyek ugyanide, a kiegészés pontjáiig is eljuttathatnak tömegeket is.

A változáshoz, a változtatáshoz elsősorban bennem, magamban kell kaput nyitni, és lehetőséget adni az Isten számára. Figyelve arra, hogy az említett becsvágyak, elismerő szavak, a központúság stb. hatalmukba ne kerítsenek.

Ezért már akkor érdemes imádkozni és könyörögni, amikor még semmi jelét sem látnám a közeledésüknek.

Kettesben

Ölelj szorosabban

Emlékszel, hányszor voltál tehetetlen
Vad hajtásaim és töviseim miatt
Amiért vér serkent újra kezeiden
És hiába érintettél, mert távol tartottalak

Emlékszem a csalódások miatt
Szíved is mennyire vérzett
De talán tudtad
Miért várom annyira mégis érintésed

Talán tudtad
Hogy nem csak a te szíved vérzett
S hogy szorosabban kell ölelned
Míg töviseim mind letörnek

Hajolj lejjebb

Ha föl szállnék az égbe
Ott is rád találnék
S ha szívem mélyére hajolnál
Szeretetté válnék

Hajolj lejjebb
Hajolj a szívemben beljebb
Lelkemet emeld magadhoz
Szerelmed emeljen feljebb

Evezz a mélyre

Evezz a hullámok között is
Beljebb
Evezz a szívedben mélyebbre
Lejjebb

Evezz távolabb
A mennyei kincsekért messzebb
Hogy vágyaimra rátalálj
Vágyaidnál feljebb

Szívembe rejtve

Van egy húr
Még én sem ismerem
Szívembe rejtve valahol
Édes Istenem

Ez a húr
Érintésedre megszólalhat
Ez az a húr
Mely könnyen elszakadhat

Vigyázd, és mint a szellő
Éppen csak megérintsd
S ha meghallod dallamát
Lelkemet magadhoz szédítsd

Mert amint megszólal
Már Neked énekel
És szerelmes dalát
Nem felejtetted el

Van egy húr bennem
El nem árulom hol találsz
Szívembe rejtve ott
Ahol mosolyodat látod

Mosolyogj rám

Mosolyod olykor
Alig ismerem
Pedig de vágyom látni
Istenem

Biztosan túl közel
Hajoltál
Mikor végre megint
Rám mosolyogtál

De már magam sem értem
Jobban mit is szeretnék
Csak közeledben lenni
Vagy ha Benned, teljesen elvesznék

Csak hogy mosolyodat
Végre újra lássam
És végtelen örömöd
Ámulva csodáljam

Imádság – szerelem? / 1

Imádság lenne, amikor már nem lehetlent kérünk, mert már a szívünkben megtörténik minden?

Ahol egyszerre zajlik a múlt a jelen és a jövő.

Egy mélyen meghúzódo csendes szerelemben, ahol nincsenek csodák, és nincsen lehetetlen.

Ahol egybemosódnak kérések és vágyak, és minden sóhaj válaszra találhat.

Mert imádság ez, egy szerelemben, nagyon mélyről és nagyon magasan.

Ahol a szerelem nyílik, és cseppjeiért a lélek válaszol szomjasan.

Ahol már semmi sem számít. Semmilyen fájdalom, míg a rajtunk ejtett sebeink is nyomokat hagynak.

Miért is szerethet annyira az Isten?

Talán, mert a saját Szeretetén ejtett sebzéseink, lelkünkön ugyanúgy látszanak?

Imádság – szerelem? / 2

Egyszer, amikor csönd lesz bennünk és a szavak sem érnek semmit, hangszerek sem kellenek, mert a lélek benső csendben dalol, és gyönyörű dallamában az Isten válaszol.

Válaszában benne van minden. Benne, magához ölel mindent, ami szeretetre méltó. Tetteink alapján nem tudjuk, miért is teszi, de azt igen, hogy minden örömünk, Irgalmából fakad, és minden ölelése váratlan, amikor méltatlanságunk beismerése egyre nagyobb. Amikor semmit sem értek abból a szeretetből, amit elképzeltem.

Mert másmilyen ez az ölelés. Szeretetsebeire tekintve minden Őt igazolja.

Emeld a lelkem

Emeld a lelkem
Vidd a magasba
Emelj magadhoz
Vigyél magasabbra

Emeld a lelkem
És vidd el magaddal
Mintha elrabolnád
Hogy betöltsd Irgalmaddal

Mintha emelnéd feljebb
De nem teheted
Szívemet érintve
Mégis elérheted

Egyetlen érintéssel
Csöndesen és halkan
Lepj meg Istenem
Csitítsd el a szomjam

Kertedben

Kertedben járva
Mindig dalolt a lelkem
Minden virágod csodálva
Szerelmed kerestem

Egy virágnál
Mindig megálltam
És szédült a lelkem
Amint illatát csodáltam

Üres szívembe
Mézédes szerelmet rejtett
Irgalom Virága lehetett
Mert minden sérelmet felejtett

Közeledben

Közeledben mi történhet velem
Nem tudom
Csak vágyom újra látni Téged
S lesz-e rá alkalom

Sietnék, futnék eléd
De sokszor nem tudom, hol talállak
Akkor magam maradok
És a végtelen csöndben várlak

A legnagyobb zajban is
Hallanám lépteidet
Mert ahová belépsz
A csöndet érintheted

Amint belépsz hozzám
Már dalol is a lelkem
Mert ezt a csöndet
Ezt a szerelmet kerestem

Végtelen szerelem

Amikor mély csönd
Lent és a magasban
A tatóngó úrnél
Sem lehetsz magasabban

Mikor ez a csönd
Mélyen húzódik meg bennem
Lehet végtelen magas
Annál mélyebb szerelemben

Akkor megszűnik közöttünk
Mélység és magasság
S a végtelenbe nyúló szerelemben
Nincs többé távolság

Öledben

Végtelen szerelmed
Gondolatokkal sem érinthetem
Vágyakkal sem
De öledben megnyugszik a lelkem

Akkor elég
Hogy Vagy, és Vagyok
És a lelkem
Miattad ragyog

Öledbe hajtom
A fejem
És szerelmed csöndjében
Rád bízom a lelkem

„Szeretsz-e engem?”

Kérdésedről tudnod kell
Mit jelent
Tudnod kell a választ is
Az igent

Mikor harmadszor kérdezed
Már nem tudom, mit mondhatok
Mit gondolhatsz rólam
Amiről nem tudok

Közelséged

Közelséged éget
A legbensőbb találkozásban
S ha távolodtál
Kihűlt a szívem, és fáztam

Nem tudom
Mít szeretnék jobban
Amint közeledsz
A lelkem lángra lobban

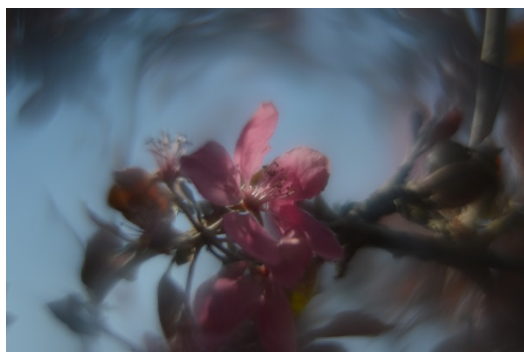
Kérném
Hogy ne jöjj közelebb
Gyöngye szívemet
Alig ismered

Jelenléted
Éget
Más vágyakat
Kieget

Érintésed elviselni
Hogy lehet
Ha közelebb jönnél
A szívem megreped

Pedig vágyom
Találkozni Veled
Olyan közelségben
Amennyire lehet

Egyszer mégis
A lelkem próbára teszed
Közelebb jönnél
De szívem megreped

Előtted

Mit adhatnék neked

Mit adhatnék Neked
A tiédből bármit is adhatok
Szeretetem följánlva
Ajándékom egyedül Én vagyok

Ölelj szorosabban

Ölelj át engem úgy
Mintha nem tudnál senki másról
Ölelj magadhoz úgy
Mintha engem keresnél az egész világból

Mert nem felejtheted
Mennyire szerettél
S mi mindent megadtál
Pedig nem ismertél

Ölelj át úgy
Ahogyan vártál, örömmel
Ölelj szorosabban, sőt még jobban
Ha miattam csalódás tölt el

Veled

Sóhajoddal

Istenem ringatlak
Szívemnek mélyén elaltatlak
A világot elfelejtem
Pihenj velem Te is a csendben

Istenem ringatlak
Gondjaid felejtsd el
Gyönyörű arcodat
Előlem ne rejtsd el

Ringatlak
És szívem dobban csendben
Minden álmodat ismerem
Sóhajoddal, együtt sóhajt lelkem

Nem tudom

Nem tudom
Mennyire szeretlek
Nem tudom
Mennyire kereslek

Nem tudom
Miért sietsz elém boldogan
S ha nem jönnél
Miért nézek a távolba hosszasan

Láttam mosolyod

Láttam mosolyod
A szűrt napsütésben
És láttam mosolyod
Szivárványos égen

Láttam
Amint a felhő eltakarta
És láttam
Amint a vihar elzavarta

Láttam
Ahogyan eltűnt messzire
És köd takarta
Hogy ne emlékezzek semmire

Láttam a víz tükrén táncolva
Dalolva – fényesen
S ahogy a hullámok elnyelték
Nem maradt nyoma sem

De láttam
Amint a csöndben visszatért
És visszamosolygott a lelkem
Rejtett mosolyodért

Irgalmad nyomai

Milyen szépnek találsz
Mikor Áldozatodra tekintesz
Pedig a testét Sebek takarják
És szeretetszenvedések

Milyen szépnek tartasz
Mikor bennem gyönyörködsz
Elszédülnék önmagamban
Ha keresztedhez nem kötsz

Ha nem kötnél meg jobban
Irgalmadhoz teljesen
Szépet sem találnál bennem
Nyoma sem lenne semmi sem

Boldogság – szerelem

A te neved Irgalom
Boldogság – Szerelem
Nevedet suttogom
Én édes Istenem

Halkan, csendesen
Bárcsak meghallanád
Bárcsak szívedet
Szívemre hajtánád

Nevedet suttogom
A lelkem siet Feléd
Tiéd a szerelmem
És sóhajom tiéd

Lelkem Feléd fordul
És szomjasan átölel
Boldogság – Szerelem
Irgalmad töltsön el

Egy pillanatért

Pillanatnyi szerelemünk
Nem tarthat tovább
Mégis örök
Mintha emlékét fogva tartanád

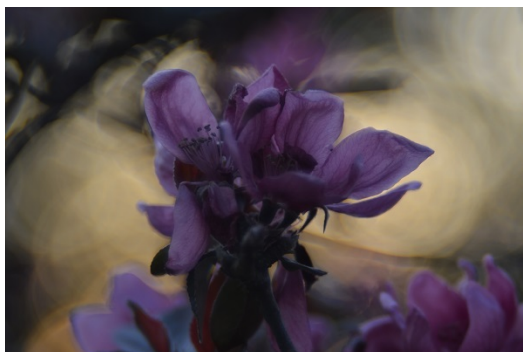
Egy pillanat csupán
Amiért keres szüntelen a lelkem
Egy pillanatért
Hogy el ne felejtsem

Egy pillanatért
Térj vissza hozzám csendesen
Egy pillanatért
Hajolj le hozzám Istenem

Ölelj magadhoz

Ne felejts el magadhoz ölelni
Mikor magam maradok
És emlékeimből sem marad már semmi

Ne felejtsd el a múltó szerelmet
Keresd a lelkem mosolyát
Hogy szerelmem el ne felejtsed

Vigyél magaddal

Vigyél magaddal
Hadd lássam érintéseidet
Hadd lássam kezeiden
Szeretetsebeidet

Hadd halljam
Hogy szavadra gyógyulás fakad
Vigyél magaddal
Mutasd meg irgalmadat

Vigyél magaddal
Vidd magaddal lelkem
Engedj közelebb
Hadd kövessen szomjas szerelmem

Vedd el szerelmem

Vedd el szerelmem
Ha gátol Feléd
Ha nincsen örököd bennem
Ami a Tiéd

Vedd el, mely elvakít
És talán ragyog
De magamnál távolabb
Nem láthatok

Hadd legyen minden puszta
Kiégett és száraz
Hogy a végtelen magányban
Szomjas szerelmet találhass

Látom mosolyod

Nem baj, ha nem jössz sokáig
Ha sokáig csak várlak
De hallom lépteidet
Pedig nem is látlak

Nem baj, ha nem jössz sokáig
Mégis szólítalak
S már látom, hogy sietve jössz felém
Látom mosolyodat

Gazdagságom

Ha Veled dicsekednék
Azonnal hagyj magamra
S ha magammal eltelnék
Ne figyelj többé szavamra

Ha fejemen korona csillog
A saját fényem
Csak dicsőségem ragyog
Saját büszkeségem

Ne engedd, hogy
Elkápráztassalak
Ne engedd
Hogy tőrbe csaljalak

Saját örömöm
Utol ne érjen
Saját gazdagságom
Semmit se érjen

Virágod illata /Kertedben

Kertedbe nélküled
Nem léphetek
Virágaid közül
Egyet sem érinthetek

Virágaid közül
Egyet sem látnék
Szent Sebeid nélkül
Egyet sem csodálnék

Az egyiknél
Mindig megállok
Kelyhére hajolva
Mindig megcsodállok

Illata szédítően
Finom és édes
Ámulattal nézem
Mitől oly fenséges

Megkérdezném
De látom kezed mozdulatát
Amint szívemet érinted
És érzem Sebeid illatát

Szerelmem

Felhők felett

Emlékszel, mikor rád találtam
Mennyire kerestelek
Hangodat hallani mennyire vágytam
Mert szerettelek

Csak hallanám újra a hangod
És foghatnám újra a kezed
Futnék, repülnék, szállnék
Szállnék újra veled

Mikor késő estig jöttödöt vártam
És az utca kiüresedett
Imbolygó fényben arcodat láttam
Tűnő mosolyod, már csak álom lehetett

Mégis újra hallom a hangod
Mintha fognám újra a kezed
Repülünk együtt a magasba
És messzire szállunk a felhők felett

Mikor zuhogó esőben ázom
És boldogan dalolom neved
Szerelmed emel a magasba
És szállunk ismét a felhők felett

Hol a hangodat hallhatom újra
És foghatom újra a kezed
Együtt repülünk feljebb, magasabbra
Mintha mennybe lépnénk a felhők felett

Kertünk – otthonunk a Föld

Otthonunk a Föld

Hatalmi háborúk más bolygón is lesznek, a legszűkebb, két ember kapcsolatában is. Érdekek és erőviszonyok ott is összecsapásra kerülnek. Ott is lesz vezető hatalom, maga köré gyűjtött támogatóival. A legnagyobb szegénységben is, még a benső szegénység elérése szintjén is feltör a vetélkedés lehetősége. A lelki és anyagi kincsek megszerzése, kiaknázása, területek foglalása, ott is cél marad. Ott születő nemzedék számára a Megváltás, az istenhit feledésbe merülhet, de ott is keresni fogja az Ember létezésére a választ. Környezetét alakítva az Ember nem fog változni, ha nem hajol meg a Teremtője és egymás előtt. Más bolygó élőlényei között is az Ember első helyen áll a Megváltásban, akinek válasza meghatározó a személyes döntésben is. Vagyis hogyan viszonyul tárgyi környezetéhez, a társa felé, az emberiség felé. A Föld védelme egymás, vagyis az Emberiség védelme itt a Földön fontosabb mindennél. Ezt itt is alig tudjuk biztosítani. Semmilyen törvény nem jelent biztosítást, mert tudjuk jól, hogy a törvény is csak kereteken belül élhet, amíg más szempontú erőfölénynek már nem szab határt.

